HALKIN SESİ

2 KASIM
1976

250 Kuruş

81

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜMÜZ KEMAL DOĞAN ASKERÎ MAHKEMECE TUTUKLANDI

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜMÜZ KEMAL DOĞAN ASKERÎ MAHKEME

Bütün Halkımızı Halkın Sesi'ne Yapılan Baskılara karşı Çıkmaya Çağırıyoruz!

Dergimizin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Kemal Doğan 26/10/1976 günü 3. Kolordu Askerî Mahkemesince tutuklandı. Kemal Doğan önce Kara Kuvvetleri Komutanlığı(1) nolu cezaevine götürüldü. Daha sonra burada yer olmadığı için Sağmalcılar Cezaevine konuldu. Yazı İşleri Müdürümüz "devletin askerî kuvvetlerini alenen tahkir ve tezyif etmek" iddiasıyla tutuklanmıştır.

Kemal Doğan 25 Ekim 1976 günü HALKIN SESİ'yle ilgili ifade vermek için İstanbul Cumhuriyet Savcılığına gitti. Orada kendisini bekleyen 1. Şube polisleri tarafından alınarak Emniyet Müdürlüğüne götürüldü. Daha sonra Askerî Savcıya ve Askerî Mahkemeye çıkartılarak tutuklandı. Ortada Sıkıyönetim olmadığı halde bir basın mensubu askerî mahkemelerce tutuklanabilmektedir. Bu durumda Askerî Mahkeme sivil mahkemelerin işlevini ortadan kaldırmış ve Anayasa'daki "tabii hakim" kavramını çiğnemiştir. Bu uygulama yerleştirildiği takdirde sivil mahkemelere ne ihtiyaç kalacaktır? Hatta böyle bir uygulamayla, MC Hükümetinin Devlet Güvenlik Mahkemeleriyle yerleştirmeye çalıştığından da daha ağır bir hukuk rejimi ortaya çıkmaktadır. Sivil şahısların askerî mahkemelerde yargılanmasının olağan hale gelmesi, Sıkıyönetim Mahkemeleri ve DGM'lerin olmadığı şartlarda da olağanüstü mahkemelerin varlığını sürdürmesi demektir.

Yazı İşleri Müdürümüzün tutuklanması dergimiz üzerindeki baskıların bir ifadesidir. Bu yolla HALKIN SESİ susturulmak istenmektedir. Oysa HALKIN SESİ bütün kanuni gerekleri yerine getirilerek yayınlanmaktadır. Sahibi, Sorumlu Müdürü ve idarehanesi bellidir. Dergimizin sorumluları ortadadır. Bu tür baskılarla dergimiz, kanuni haklarını kullanmaktan vazgeçmeye zorlanmaktadır. HALKIN SESİ, bu tür baskılardan yılmayacak ve yayınına devam edecektir. Biz, en tabii hakkımız olan kanuni imkanları sonuna kadar kullanmaktan vazgeçmeyeceğiz.

Kemal Doğan'ın tutuklanmasına neden olan yazı, dergimizin 64. sayısında yayınlanan Denizli'den bir grup yurtsever askerin mektubudur. Mektupta askerler karşılaştıkları gerçekleri yazmışlar ve MHP'li faşistlerin orduyu kontrolleri altına almak için uyguladıkları yöntemleri dile getirmişlerdir. MHP'li faşistler, şimdiye kadar daima "ordunun dokunulmazlığı", "orduyla ilgili yorum yapmamak" gibi anlayışlardan yararlanmışlar ve ordu içindeki faaliyetlerini sinsice geliştirme imkanı bulmuşlardır. Bunun için onların ordudaki karanlık faaliyetlerini teşhir etmek halkımızın en tabii hakkıdır. Faşistlerin faaliyetlerine gözyummak, sadece onların kendilerini gizlemelerine yarar ve onları cesaretlendirir.

Asker arkadaşların mektubuna tamamen katılıyoruz. Evet, MHP'li faşistler ideolojilerini ve örgütlenmelerini ordu içinde geliştirmeye çalışmaktadırlar. Bunu Türkiye'nin meseleleriyle az çok ilgilenen herkes görüyor. Askerler de bu gerçekleri bizzat yaşıyor ve bize gönderdikleri mektuplarında MHP'lilerin çabalarına karşı çıkıyorlar. Irkçı ve şoven propagandanın son bulmasını, ordu içindeki yurtsever ve devrimci unsurlar üzerindeki baskının kaldırılmasını, dayak ve angaryanın, rüşvet ve yiyiciliğin sona ermesini istiyorlar.

Bütün yurtta gelişen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi ordu içinde de yankılanmaktadır. Denizli'den mektup yazan askerlerin talepleri, bugün özellikle erler ve assubaylar arasında gittikçe yaygınlaşan isteklerdir.

Orduda demokrasinin sağlanma-

KADIOĞLU'NUN ADAMLARI DEVRİMCİLERE SALDIRDI

Kadıoğlu, Maraş'ın en büyük ağalarından biridir. 50-60 bin dönüm arazisi vardır. Maraş'ta ve bazı komşu illerde çiftlikleri vardır. Çiftliklerin bulunduğu çevrede köylülere baskı ve zulüm uyguluyorlar. Bunu tuttukları adamlarına yaptırıyorlar. Çiftliklerinin bir tanesi Türkoğlu kazasına bağlı Özbek (Karahöyük) köyü çevresindedir. Bu çevrediki köylülerin çoğu ilerici ve devrimcidirler. Kadıoğlu ise AP'nin ileri gelenlerindendir. Bu yüzden kendine fazla destek bulamamaktadır. Bu çevrede devrimci fikirlerin yayılması Kadıoğlu'nu son derece tedirgin etmektedir. Bu yüzden bol toprak ve para dağıtarak köyün içinden kendine adamlar satın almaktadır. Bu kimseleri daha çok muhtarlardan veya geniş ailelerden seçmektedir.

Bu adamlardan bir tanesi de Karahöyük köyü muhtarı Cemal Karakazak'tır. Bu adam Kadıoğlu'na karşı gelişecek mücadeleyi engellemek için büyük çaba harcamakta, halka ihanet edip Kadıoğlu'nun safında yer almaktadır.

En son olarak köyde yapılan bir düğünde devrimcilere saldırmışlardır. Devrimcilerin saldırıdan habersiz olmalarını ve kimseyi tanımamalarını fırsat bilerek dövmüşlerdir. Kavgaya başka kimselerin de işe karışmasından sonra son vermişlerdir. Kavgadan hemen sonra ağaların adamı olan Cemal Karakazak karakola koşarak jandarmaları yanına almış ve devrimcilerin evine baskın yaparak üç kişiyi sorgusuz sualsiz yakalattırmıştır. Karakola giderek "Bunlar Maocudur, ihtilalcidir, komünisttir" demiştir. Biz devrimciler olarak bu saldırıların bizi mücadeleden vazgeçiremeyeceğini, davamıza bağlılığımızı arttıracağını söylüyoruz.

Ne Amerika Ne Rusya
Ne Ağalık!

Maraş'tan Bir Devrimci

DİL-TARİH VE COĞRAFYA FAKÜLTESİNİ FAŞİSTLERE TERK ETMEYECEĞİZ!

Fakültemizde 4 Ekim'den beri imtihanlar yapılmaktadır. İmtihanlardan önce okulla ilgili çalışmalarımızı yönetecek bir komite seçildi. Can güvenliği, öğrenim özgürlüğü mücadelemizin daha başarılı olması için hergün okula topluca gidip geliyoruz. Bu dönemde olup bitenleri anlatmak için kısaca geriye döneceğiz:

Geçen yıl faşist işgali kırabilmek için birkaç kere okula gitmeye çalıştık. Buna rağmen devrimciler bir türlü okula giremedi. Kitle mücadelesine önem verilmediği için bu durum değiştirilemedi. Revizyonistler de birliğimizi zedeliyordu. Revizyonistler kitlenin devrimcilerin toplantısına katılmamaları için propaganda yapıyor, "siz toplantılarına katılırsanız, aralarında faşistlerin ajanı var, sizi dövdürtürler" diyorlardı. Hem revizyonistlerin bozguncu çalışmaları, hem maceracı görüşlerin etkinliği yüzünden Haziran imtihanlarına kadar okula gitmemiz mümkün olmadı. İmtihanlara topluca girdik ve maceracıların getirdiği "ayrı imtihan" fikrinin silinmesi için çalıştık. Bu dönemde faşistler bir hayli gerilediler.

Yeni dönemde yeni bir komite seçilmesini önerdik. Biz Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini savunanlarla ittifak yaptık. Karşımızda ise Devrimci Gençlik ve Kurtuluş dergisinin görüşlerini savunanlar vardı. Seçimi 51'e 48 onlar kazandı. Bu seçimdeki hata ve eksikliklerimizi şöyle tespit ettik:

Birincisi; seçim için yeterli çalışma yapmadık.

İkincisi; Maceracıların ve revizyonizmle uzlaşanların yüzlerini açığa çıkarmadık.

Üçüncüsü; Meseleleri eskiden beri bilen arkadaşlar o gün gelmedi ve konuşma yapmadılar.

Dördüncüsü; Halkın Kurtuluşu'nun görüşünü savunanların komite için getirdikleri öneri ile uzlaştık. "Biz güçlüyüz, komitede çoğunluk olmalıyız" diyerek, (5-2) önerisini getirdiler. Oysa seçimler sırasında ne kadar güçsüz olduklarını gördük.

Faşizme karşı mücadele sadece okula gidip, gelmek meselesi değildir. Bu yüzden komite içinde ideolojik çalışmanın yapılması için mücadele ediyoruz. Biz pratik mücadelenin devrimci siyasetle birleştirilmesinden yanayız. Sadece okula gidip, başka hiçbirşey yapmamak kitleyi hem faşizme hem de revizyonizme terk eder.

Fakültemizi faşistlere terk etmeyeceğiz. Maceracı görüşlerin yanısıra kitle kuyrukçuluğuyla da mücadele edeceğiz. Kafakol ilişkileriyle ayakta kalmaya çalışan tekkeleri yıkacağız. Revizyonizmden, maceracılıktan etkilenen görüşleri de silip atacağız. Mücadeleye birkaç kişinin değil bütün yurtseverlerin katılmasını sağlayacağız.

DTCF'den Bir Grup Devrimci

HALKIN SESİ / Haftalık Siyasi Dergi / Sahibi: Hüseyin Karanlık / Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hüseyin Karanlık / Yönetim Yeri: Yeniçeriler Cad. Çağlar Han No:45/2, Cemberlitaş-İstanbul / Baskı: Daily News Ofset / Abone Şartları: Yurtiçi yıllık 125, altı aylık 65, yurtdışı yıllık 200, altı aylık 100 / İlan Şartları: Santimi 30 TL. / Yayın İlanları: 100 TL. / Genel Dağıtım: TÜR-DA / Ankara Dağıtımı: Fikri Niğiş /

TARAFINDAN TUTUKLANDI.

sı, bugün milli bağımsızlığımızı korumak ve kazanmak bakımından daha da önem kazanmaktadır. Bugün yurdumuz iki süper devletin baskı ve tahakkümü altındadır. Yeni bir dünya savaşı tehlikesi artmakta ve yurdumuz sosyal-emperyalistlerin saldırı ve işgal tehdidi altında bulunmaktadır. Türkiye iki süper devlet arasındaki rekabetin en şiddetli olduğu bir bölgede ve sosyal-emperyalistlerin Akdenizle Ortadoğu'ya iniş yolları üzerinde yer alıyor.

Bu şartlar altında milli bağımsızlık ve yurt savunması görevleri her zamankinden daha çok önem kazanıyor. Türkiye ancak üçüncü dünya ülkeleriyle birleşerek ve iki süper devlete karşı çıkarak bağımsızlığını koruyabilir ve güçlendirebilir. İşte bu bakımdan geniş kitlelerin isteği, kendi halkına ve komşu ülkelere zorbalık uygulayan, fetih seferleri düzenleyen bir ordu değil, iki süper devlete karşı çıkan bir ordudur. Denizli'den yurtsever askerlerin yazdığı gibi, "orduda karargâhlara, üzerinde Türk bayrağı ve Kıbrıs Türk'dür yazısı bulunan haritalar asılmak suretiyle 'Kıbrıs bizim olacak' gibi işgalci, şoven sloganlar ve marşlar söylettirilmekle" Türkiye, komşumuz olan küçük ülkelerin ve diğer Üçüncü Dünya ülkelerinin dostluğunu ve güvenini kaybeder. Böyle bir Türkiye, iki süper devletin baskıları karşısında daima boyun eğmek zorunda kalır. Nitekim, Kıbrıs çıkartmasıyla gelişen olaylar bu gerçeği doğrulamıştır. Türkiye'nin Üçüncü Dünya ülkeleriyle birleşebilmesinin ilk şartı, Kıbrıs'dan bütün askerlerini çekmek ve Kıbrıs'ın bağımsızlığına, toprak bütünlüğüne saygı göstermektir.

Dergimizin ve bize mektup yazan askerlerin dile getirdiği görüşler faşistler ve revizyonistler dışında ordudaki erlerin, assubayların ve subayların, bütün halkın menfaatlerine uygundur. "Ordunun bütünlüğü", "disiplini" ve "emir, kumanda zinciri" gibi gerekçelerle bu haklı taleplere karşı çıkmak, sadece faşistleri ve revizyonistleri güçlendirir, yurdumuzu iki süper devlet karşısında zayıf bırakır.

HALKIN SESİ, yurdumuzun menfaatlerine uygun olduğuna inandığı bu görüşleri savunmaya devam edecektir. Dergimize yönelen baskılar HALKIN SESİ'ni susturamaz. Biz, Denizli'den mektup yazan ve görüşlerimizi paylaşan askerler gibi daha milyonlarca emekçinin desteğine ve fedakarlığına güveniyoruz. Bütün halkımızı, bütün yurtseverleri ve demokratları dergimize yapılan baskılara karşı seslerini yükseltmeye çağırıyoruz.

Kemal Doğan Serbest Bırakılsın!.

Yurtsever Basına Özgürlük!

CHP'li Sendikacılar! Türkler-Meriç-Ertürk Kliğinin Sorumluluğuna Ortak Olmayın

Sendika aidatlarını cebe indirerek ve işçileri satarak milyonlar vuran Kemal Türkler'in maskesi son itiraflarından sonra tamamen düştü. Aslında Türkler'in işçileri satma ve sendika kasasını soyma faaliyeti uzun zamandan beri biliniyordu. Son bir-iki yıl içinde ise, Türkler'in sınıf karakteri kendisini daha da kötü bir noktaya, Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçiliğine götürdü. Türkler sendikaya doldurduğu Rus beşinci kolunun adamlarıyla beraber işçi sınıfının ve DİSK' in başına bela kesildi. Bu belayı defetmek bugün işçi sınıfımızın en acil meselelerinden biridir.

Rus beşinci kolu DİSK'in başına nasıl yerleşti? Meriç-Ertürk kliğinin Kemal Türkler'le kurduğu ortaklık nasıl bugünkü kadar önemli bir etkinlik kazandı? Bu sorunun cevabı CHP yönetiminin izlediği siyasette ve Türkler-Meriç-Ertürk kliğinin diğer sendikacıları elde etmekte kullandığı taktiklerde yatmaktadır.

CHP yönetimi bugüne kadar izlediği siyasetle DİSK içindeki Türkler-Meriç-Ertürk kliğine güç vermiştir. CHP yönetimi, bu klikle işbirliği yaparak partilerinin güçleneceğini, DİSK içindeki CHP'li sendikacıların önemli mevkiler kazanacağını ve seçim ortamında bir oy deposu olarak gördükleri DİSK yoluyla önemli kazançlar sağlayacaklarını sanmışlardır. Şüphesiz ki CHP'nin Türkler-Meriç-Ertürk kliği ile işbirliği siyasetinin temelinde yatan, Rusya'ya teslimiyet siyasetidir. CHP yönetimi dış siyasette izlediği Rusya'yla iyi geçinme çizgisine uygun olarak işçi sınıfı içinde de, Türkler-Meriç-Ertürk kliğiyle uzlaşmaya girişmiştir. Bu siyasetin sonucunda kârlı çıkan, CHP değil sosyal-emperyalist uşağı klik olmuştur. CHP'nin siyasetinden yararlanan Türkler-Meriç-Ertürk kliği gittikçe güç kazanmış, CHP'liler ise etkinliklerini kaybetmeye başlamışlardır.

DİSK'de yönetimi ele geçiren Türkler-Meriç-Ertürk kliği zorbalık ve dar be yöntemlerine başvurmakla kalmamıştır. Bu klik aralarında CHP'lilerin de bulunduğu DİSK sendikacılarındaki Rusya'ya sırt dayama eğilimlerinden yararlanmıştır. Rus sosyal-emperyalistlerinin Türkiye'deki temsilciliği olarak ortaya çıkan Türkler-Meriç-Ertürk kliği, bu eğilimdeki unsurların iktidar ve mevki elde etmek hırslarını körükleyerek, bunları kullanmaya ve kendilerine bağlamaya çalışmışlardır. Bazı CHP'li sendikacılar, partilerinin oy hesaplarını ön plâna alarak Türkler-Meriç-Ertürk kliğinin DİSK içinde düzenledikleri tertiplere boyun eğmişlerdir. Sonuç olarak CHP ve CHP'li sendikacılar, Türkler-Meriç-Ertürk kliğinin vurgunculuk ve Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık siyasetlerine yardımcı olmak durumunda kalmışlardır. Bu kliğin millî bağımsızlığımıza, halka, işçi sınıfına ve DİSK'e karşı işlediği suçların sorumluluğunu bir ölçüde CHP ve CHP'li sendikacılar da paylaşmışlardır. İşçi sınıfı ve halk içinde hiçbir güce sahip olmayan bir avuç sosyal-emperyalist işbirlikçisi böylece CHP'nin sırtından mevki ve itibar kazanmış, durumlarını sağlamlaştırmışlardır.

Eylül ayındaki direnişlerde ortaya çıkan revizyonist ihanet ve Türkler'in belgelenen vurgunculuğundan sonra, revizyonist klikten hesap sorulması zamanı yaklaşmaktadır. Artık, revizyonistlerin hesaplarının boşa çıktığı görülmektedir. Ne DİSK tabanındaki işçi, ne işçi sınıfımız, ne de halk, Rus sosyal-emperyalizmine boyun eğmeyecektir. Son 25 yıllık mücadele içinde Amerikan emperyalizmine ve Amerikancı sendika ağalarına ağır darbeler indiren işçi sınıfımız, Rus beşinci koluna karşı mücadelede de kararlılığını gösterecektir. Amerikancı sendika ağaları, patron uşağı ve vurguncu yüzlerini, "vatan-millet-sakarya" edebiyatıyla gizleyemediler. Türkler-Meriç-Ertürk kliğinin dillerine doladıkları "işçi sınıfı ve sosyal ilerleme" yalan dolanı da sökmeyecektir.

Millî bağımsızlık, halk ve işçi düşmanı Türkler-Meriç-Ertürk kliğine karşı tavır, bugün önemli bir sorumluluk meselesi haline gelmiştir. Kemal Türkler'in soygunlarının açığa çıkması bu sorumluluğun gereğini yerine getirmeyi daha da acilleştirmektedir. Türkler-Meriç-Ertürk kliğinin Rus sosyal-emperyalizminin hizmetindeki faaliyetleri karşısında susmak, bu kliğin en büyük günahına ortak olmak anlamına gelmektedir.

Bugüne kadar izlediği siyasetle, DİSK'in başındaki revizyonist ve vurguncu kliği güçlendiren CHP yönetimi, bu tutumuna son vermeli, işçi sınıfının bu kliğe duyduğu öfkenin önüne set çekmemelidir. DİSK sendikacıları, özellikle CHP'li sendikacılar bu klikten ellerini çekmelidirler. Kemal Türkler'i Rus beşinci kolunun adamlarıyla beraber yalnız bırakmak, bütün sendikacıların aynı zamanda DİSK'e karşı taşımaları gereken sorumluluğun bir gereğidir. Bütün gerçek ilerici ve yurtseverlerin, CHP'li yurtsever kitlenin, DİSK tabanının, işçi sınıfı ve halkın CHP yönetiminden ve CHP'li sendikacılardan beklediği budur.

İşçi Sınıfımız Revizyonist Sendika Ağalarından

Geçtiğimiz günlerde çeşitli gazeteler DİSK Genel Başkanı Kemal (Sülekoğlu) Türkler'in mal varlığını açıkladılar. Türkler, başlangıçta inkar ederek gerçekleri gizleyebileceğini sandı. Gazete haberlerini yalanladı. Hiç bir zaman ve hiç bir yerde "kendime ait inşaat yaptırmış değilim" şeklinde demeçler verdi. Türkler ve DİSK'in başına çöreklenmiş revizyonist çete yalanlarının etkisini arttırabilmek için DİSK Ajansı'nı da kullandı. Gazetelerin Kemal Türkler'e ait olduğunu açıkladıkları, 36 dairelik apartman inşaatı hakkında revizyonistler DİSK Ajansı'na şöyle yazdılar: "Yaptığımız araştırma, söz konusu inşaatın Nail Sülekoğlu'na ait olduğunu ortaya çıkarmıştır."

Halbuki Türkler'in çaldığı minare hazırladığı kılıfa sığacak gibi değildi. Tanımazdan geldiği Nail Sülekoğlu'nun Türkler'in öz kardeşi olduğu, Türkler'in soyadını değiştirdiği ve üstelik söz konusu inşaata ortak olduğu ortaya çıktı. İnkarın para etmediğini anlayan Türkler gazetelerin bütün yazdıklarını fazlasıyla itiraf etmek zorunda kaldı. Kendisi tarafından da açıklandığına göre Türkler, İstanbul'un çeşitli semtlerinde değeri milyonları bulan dört apartman dairesine sahiptir ve kardeşiyle ortaklaşa 36 dairelik bir apartman yaptırmaktadır. Türkler 18 bin 825 lira aylık gelire sahip olduğunu belirtmektedir. Bu arada bir dükkan alıp satmıştır. Kendi açıklamalarına göre Türkler'in ailesinden kendisine önemli sayılabilecek bir miras kalmamıştır ve kendisi bir Madeni eşya fabrikasında muhasebeci olarak hayata atılmış, kısa zaman sonra da Maden-İş başkanı olmuştur. Türkler şimdi açıkladığı milyonluk mülklerine DİSK'in kuruluş tarihi olan 1967'den sonraki on yıl içinde sahip olduğunu belirtmiştir.

TÜRKLER NEDEN YALAN SÖYLEDİ?

Türkler yalan söyleyerek işe başladı, çünkü gizlemesi gereken işler yapmıştı. Çünkü suçlu olduğunu biliyordu. Çünkü sahip olduğunu açıkladığı mülkleri normal yollardan elde etmek mümkün değildir. Türkler, "ben mülkiyet hırsızlıktır demedim" diyor. Türkler'in cevap vermesi istenen soru ne dediği değil, ne yaptığı sorusudur. Türkler şunu söylemelidir: Kendi mülkü hırsızlık mıdır, değil midir? Türkler, yurdumuzda bu kadar mülk sahibi tek bir işçi bulunup bulunmadığını açıklamalıdır. Türkler sahip olduğu mülkleri kaç işçinin kaç aylık sendika aidatını çalarak elde ettiğini söylemelidir. Türkler ve ortakları kendilerinin müteahhitlerden, arsa karaborsacılarından, vurguncılardan, patronlardan ne farkları olduğunu söylemelidirler. Onlar, Demirel'den ne farkları olduğunu açıklasınlar! İşçilerin alın terini çalarak vurdukları milyonların üzerine oturup yaygarasını yaptıkları sözde "sosyalizmleri" bu ise, kapitalizmin ne olduğunu söylesinler! Revizyonistler, Demireller'den, Koçlar'dan, Sabancılar'dan daha zalim ve daha azgın işçi düşmanlarıdır. Çünkü onlar işçi sınıfının kanını emerken, onun devrimci özlemlerini de soygunlarına alet etmekte, "sosyalizm" maskesi takmaktadırlar.

DİSK KEMAL TÜRKLER'İN KALKANI MI?

Revizyonistler Kemal Türkler'in milyonlarının teşhir edilmesini DİSK'e yönelmiş bir saldırı olarak göstermeye çalışıyorlar. "DİSK'in bölünüp parçalanmak istendiğinden", "tabanı yönetimden koparmak isteyenler"den dem vuruyorlar. "Hedef şaşırtma oyunlarına gelmeyeceklerinden" söz ediyorlar. Onların bütün yapmak istedikleri DİSK'le kendilerini aynı şeymiş gibi göstermek ve DİSK'i bir kalkan olarak kullanmaktır. Onlar işçi sınıfımızın kendilerinden hesap sormasından korkmaktadırlar. Bunlar ev sahibini bastıran yavuz hırsızlardır.

Revizyonist sendika ağalarının DİSK'le ne ilgileri vardır? Onlar DİSK'in yönetimini gasbetmiş asalaklardır. Sendika rekabetini körükleyerek işçi sınıfının birliğini baltalayanlar kendileridir. Devrimci işçileri patronlara ve polise ihbar edenler, işten attıranlar, işten atılan işçi kitlelerini "baş belası" ilan edenler, yaptıkları faşist tüzüklerle en küçük muhalefeti ezenler, kendilerine karşı çıkanları ezmek ve hazinelerini korumak için İGD adlı fedai teşkilatı kuranlar bu revizyonist sendika ağalarıdır.

Revizyonist sendika ağalarının parçalanıp yıkılmasından korktukları şey DİSK değil, kendi sömürü ve saltanatlarıdır. Onların dilinde "tabandan kopmama"nın anlamı, milyonlar vurma olanaklarından kopmamaktır. Revizyonistlerin "işçi sınıfı" derken kastettikleri, efendileri olan Rus sosyal-emperyalizmini yurdumuza sokabilmek için kullanabilecekleri ve alın terini çalarak palazlanabilecekleri bir insan yığınıdır. Onların "şaşırmayacakları" söyledikleri "hedefleri" yurdumuzu sosyal-emperyalistlere peşkeş çekmek ve işçi sınıfımız ve halkımız üzerinde zalim sosyal-faşist diktatörlüklerini kurmaktır. Hiç bir işçi, hiç bir yurtsever bu çetenin DİSK'i, işçi sınıfımızı ve sosyalizmi kendi soygun ve sömürüsüne kalkan yapmasına seyirci kalamaz.

TÜRKLER'İN KİŞİSEL ZAAFI MI? REVİZYONİZMİN SÖMÜRÜCÜ KARAKTERİ Mİ?

TİP revizyonistleri bir yandan saldırıların DİSK'e yöneldiği yaygaralarına katılırken, öte yandan da Türkler'in durumunu "kişisel zaaf" diyerek geçiştirmeye çabalıyorlar. Hayır, durum hiç de "kişisel" değildir. Sömürü soygun ve vatan satıcılığı revizyonizmin sınıfsal özelliğidir. Revizyonist sendika ağaları, üretimden kopuk, alınları terlemeden milyoner olmanın tadını almış bir hazır yiyiciler zümresidir. Onlar bugüne kadar işçi sınıfımızın alın terini patronlarla birlikte sömürerek servet yığmışlar ve mal-mülk sahibi olmuşlardır. Revizyonist burjuvazi aynen kapitalist burjuvazi gibi emekçi sınıfların alın terini sömürerek biti kanlanmış sömürücü bir sınıftır. Kemal Türkler'in açıklanan durumu revizyonistlerin kurmayı amaçladıkları sosyal-faşist düzen hakkında bir fikir vermektedir. Daha bugünden işçi sınıfının sırtından hanlar, apartmanlar diken, on sene içinde milyonlar vuran, bir milletvekili maaşı kadar parayı yani aşağı yukarı 15 işçinin aylık ücretini her ay cebine atan sendika a-

Kemal Türkler'in Kendisi Tarafından Açıklanan Mal Varlığı

1. Yıldız'da bir apartman dairesi.
2. Merter'de Simitaş Sitesi'nde bir apartman dairesi.
3. Merter Sitesi Merkez Apartmanında bir daire.
4. Gene Merter'de üçüncü bir apartman dairesi.
5. Küçükçekmece'de 1010 metrekare arsa ve arsa üzerine yapılmakta olan (36 dairelik) apartmanın yarısı.
6. Maden-İş Sendikasından ayda aldığı 10 bin 646 lira. (Ayrıca Maden-İş'den senede iki maaş tutarında ikramiye)
7. Ayda elde ettiği kira geliri: 4800 lira.
8. Sosyal Sigortalar Kurumu'ndan aldığı aylık: 3379 lira.
9. Eşinin ve kendisinin ailesinden miras kalan, Denizli'de iki parça arsa ve arazi ile Gaziosmanpaşa'da bulunan bir evin üçte bir hissesi.

DEMİR-DÖKÜM REVİZYONİST

Demir Döküm'ün önünde HALKIN SESİ satan devrimcilere saldıran revizyonist çete patronla işbirliği ederek işçi attırıyor. İşçi mücadelelerini engellemek için mücadeleci işçileri işten atmak eskiden beri patronların baş vurduğu bir yoldur. Uzun süredir aynı yolu sendika içindeki muhalefeti engellemek için Rus işbirlikçisi revizyonistler de kullanıyor. 78. sayımızda Alibeyköylü devrimciler, revizyonistlerin devrimci işçileri işten attırmaya hazırlandıklarını yazmışlardı. Nitekim geçtiğimiz 20 gün içinde revizyonistler 7 işçiyi işten attırdılar.

Bu işçiler, DİSK içindeki Rus sosyal-emperyalistlerinin işbirlikçilerine ve onların Demir Döküm'deki adamlarına muhalefet ettikleri için işten atıldılar. Fabrikada önümüzdeki aylarda temsilcilik seçimleri yapılacaktır. Revizyonistler bu seçimleri kaybedeceklerinden korkmaktadırlar. Bunun için fabrikada kendilerine karşı olan herkesi baskı ve zorbalıkla susturmaya çalışıyorlar. Bu da sökmeyince patronla işbirliği yaparak muhalefete öncülük edenleri işten attırıyorlar.

İGD'Lİ REVİZYONİST KOMANDOLARIN BASKI VE TERTİPLERİ

Demir Döküm'de Rus işbirlikçisi Mehmet Ertürk'e bağlı revizyonist bir çete vardır. Çetenin yöneticileri baştemsilci Turgut Alaağaç ve Maden-İş Denetleme Kurulu üyelerinden temsilci Yaşar'dır. Revizyonist çete, fabrikadaki ustabaşı, postabaşı, şef ve kalite kontrolü gibi mevkileri ele geçirmiş imtiyazlı bir gruptan ve fabrikaya Mehmet Ertürk tarafından yerleştirilen İGD'lilerden oluşmaktadır. Bunlar, tıpkı Türkeş'in komandoları gibi işçilere baskı yapmakta, devrimci işçileri patrona ihbar etmektedirler. İGD'liler fabrikada bir ajan şebekesi olarak çalışıyorlar. Bunlar Rus sosyal-emperyalizmine karşı çıkan, devrimci yayınlar okuyan işçileri tesbit ederek baskı yapıyorlar. Bunlar işçilerin VATAN gazetesi okumasına dahi karşı çıkmaktadırlar. İşçileri tek tek temsilcilik odasına çağırarak Rus işbirlikçisi İGD'nin dergilerini satıyorlar. Bunlar tıpkı Türkeş'in komandoları gibi kendilerinden olmayan herkesi düşman görmekte ve baskı yapmaktadırlar. Kendilerine selam vermeyen işçilerden bile şüphelenmekte ve "neden selam vermiyorsun" diye baskı yapmaya kalkmaktadırlar.

Revizyonistler, fabrikada ustabaşı ve postabaşılıklardan çoğunu ele geçirdiler. Bunlar hem patronun hem de sendikanın en yakın adamlarıdır. Fabrikada hep kendi adamlarını korurlar. Sıradan işçilerin hiç bir işini görmezler. 15 senelik işçiler en ağır işlerde çalışırken revizyonistlerin bir iki yıllık adamları ustabaşı olur.

İşte son olarak yedi işçiyi bu sosyal faşist çete attırdı.

YILMAZ GÜNEY'İN AFİŞİNİ ASAN BİR İŞÇİYİ ÖNCE DÖVDÜLER, SONRA DA PATRONA GÖTÜREREK ÇIKIŞINI YAPTIRDILAR

Atılan işçilerden birinin suçu Yılmaz Güney'in afişini asmak. Emaye bölümünden bir işçi "Yılmaz Güney'e Özgürlük" gecesinin afişini astığı için Baş temsilci Turgut, Temsilci Yaşar ve Sarı Mehmet tarafından temsilcilik odasında ağır bir şekilde dövüldü. Sonra da bizzat temsilciler bu işçiyi kolundan

ve Vurguncu Hesap Soracaktır

ğaların yarın kendi revizyonist dü - zenlerinde neler yapabileceklerini tahmin etmek zor değildir. Üstelik burada söz konusu olan rakamlar Türkler'in kendi açıkladığı rakamlardır. Başta her şeyi inkar eden Türkler'in gerçeği söylediğine inanmak saflık olur.

İşte revizyonistler Kemal Türkler'in şahsında şimdi kendilerinin bu sömürü düzenlerini savunmaktadırlar. Onlar, şimdi tam bir sınıf dayanışması göstermektedirler. Çünkü Türkler'in suçlarına Aydın Meriç- Mehmet Ertürk ile diğer revizyonist sendika ağaları da ortaktır.

Nitekim DİSK temsilciler Meclisi'ne revizyonist çetenin kabul ettirdiği ortak bildiride "Kemal Türkler'in kişiliğine yöneltilen ve yönetim kadrolarına yaygınlaştırılabilecek saldırılar" dan söz edilmektedir. Kemal Türkler bir milyoner sendika ağası olduğunu bizzat açıkladığına göre "yaygınlaştırılabilecek" olan nedir? Revizyonist çetenin diğer elemanlarının kirli çamaşırlarının ortalığa dökülmesinden başka ne olabilir korkulan? Nite - kim gene aynı çete olağanüstü kongrede mal varlığını açıklayacağını önceden ilan ettiği halde, yaptığı bir ayak oyunu ile bunu ertelediğini açıklamıştır. Durumlarını kitabına uydurabilmeleri için revizyonist ağaların zamana ihtiyaçları olduğu anlaşılmaktadır.

REVİZYONİSTLER, SOSYALİZM DÜŞMANLIĞINDA FAŞİSTLERDEN DAHA AZGINDIR

Revizyonist çete, Kemal Türk - ler'in mülklerini ilk olarak Tercüman gazetesinin açıklamış olmasını bir savunma aracı olarak kullanmaya çalışıyor. Tercüman gazetesinin gericiliği ve faşistliği üzerine bağırıp çağırarak suçlarını örtbas edeceklerini sanıyorlar. Tercüman gazetesinin faşist yazarları ise önemli bir fırsat yakaladık larını sanarak Türkler'in durumunu sosyalizmi kötülemek için kullanmaya çalışıyorlar.

Revizyonist sendika ağaları soygun ve sömürülerini "sosyalizm" le cilalayarak en alçak işçi sınıfı ve sosyalizm düşmanlığını yapıyorlar. Çünkü böyle yaparak sosyalizmin gözden düşürülmesine, halkın devrimci özlemlerinin boşa çıkarılmasına ve kitlelerin hayal kırıklığına uğratılmasına yol açıyorlar. Nitekim revizyonistlerin "sosyalizm" maskesi takmalarına faşistlerin bir itirazı yoktur. Tam tersine bizzat faşistler, revizyonistleri "sosyalist" göstermek için çaba harcıyorlar. Çünkü revizyonist çetenin şahsında sosyalizmi gözden düşürmek imkanı bulmaktadırlar. Onlara bu imkanı revizyonistler sunmaktadırlar.

Sosyalizmin en azgın düşmanları revizyonistlerdir. Onlar "Maocu" diye adlandırdıkları devrimcilere saldırarak devrim ve işçi sınıfına düşmanlıklarını her fırsatta ortaya koyuyorlar. Nitekim Türkler, vurgunculuğunun açığa çıkması üzerine verdiği demeçlerinde de devrimcilere saldırmaktan geri kalmamıştır.

Bazı ilerici bilinen aydınlar ise patronların sömürülerini teşhir ederek Kemal Türkler'in vurgunlarının pek de büyük olmadığını ispatlamaya çalışıyorlar. Hatta bazıları "mülkiyetin yaygınlaştırılması" gibi sözde "bilimsel" burjuva görüşlerini yayarak Kemal Türkler'in sömürüsünün sosyalizme aykırı olmadığını savunuyorlar.

Böylece ilericiliklerinin gereğini yaptıklarını, sosyalizme dostluk gösterdiklerini sanıyorlar. Aslında onlar sosyalizme kötülük etmekte, Tercü - man gazetesine ve faşistlere yardım etmektedirler.

Onların bu tutumlarının temelinde ülkemiz üzerindeki Rus hegemonyasının şiddetlenmesi karşısındaki teslimiyetleri de yatmaktadır. Onlar Rus işbirlikçisi sendika ağalarına karşı koymaya cesaret edememektedirler. Oysa bugün ilericiliğin gereği, sosyalizme yönelen saldırıları boşa çıkar - manın yolu Kemal Türkler- Aydın Meriç-Mehmet Ertürk çetesinin maskesini düşürmek, onların sosyalizm düş - manlığı ile mücadele etmektir. Bugün yurdumuzun bağımsızlığını savunmanın yani yurtseverliğin gerektirdiği tutum da budur. Revizyonist çetenin dostu olan halkın ve işçi sınıfının dostu olmaz.

İşçi sınıfımız Rus uşağı revizyo - nist sendika ağalarından hesap soracaktır.

İŞÇİLERİ, ZORBALARA BOYUN EĞMEYELİM

tutarak patrona götürdüler ve çıkışını yaptırdılar.

Atılan diğer işçiler için de revizyonistlerin patrona giderek: "Bunlar gizli örgütlere üyedir, anarşisttir. Fabrikada huzursuzluk çıkarıyorlar." dedikleri söylenmektedir. Zaten revizyonistler işçi attıracaklarını uzun zamandır söylüyorlardı. Bir süre önce İGD'li Mehmet Ali Altıncevahir fabrika içinde açık açık şöyle diyordu: "Elbetteki bize karşı olanları yaşatmayacağız. Bizim fikirlerimizi kabul etmeyen herkesi işten attıracağız." Revizyonist elebaşılarından Hayrettin Altıncevahir ile Yılmaz Kırlak da oturdukları kahvelerde açık açık bir liste hazırladık - larını, yakında patronla görüşeceklerini ve "Mao'cuları attıracaklarını" söylemişlerdi. Gene bir ay kadar önce baş temsilci Turgut, işçi Ali Özdemir'e "Kendi isteğinle çıkışını al git. Yoksa biz seni çıkarmasını biliriz." demişti.

Bütün bunlara rağmen revizyonistler işçiler tarafından sıkıştırılınca: "Bizim haberimiz yok. Patron atmış biz ne yapalım" diyerek suçlarını inkar etmeye çalıştılar. Atılan işçilere patron şöyle diyor: "Benim işçiye ihtiyacım var. Sizin çalışmanızdan bir şikayet yok. Ben aynı günlerde yeni işçi aldım. Bu iş için bana gelmeyin, temsilcilerinize gidin." Maden-İş 14. Bölge Başkanı Celal Alçınkaya ise şöyle diyor: "Benim yapacağım bir şey yok. Gidin temsilcilerinizle anlaşın. Aranız da ne varsa halledin." Böylece revizyonist-patron işbirliği gün gibi açığa çıkmıştır.

> **İŞÇİ TEMSİLCİSİ Mİ?**
> **DEMİR DÖKÜM'ÜN KÜÇÜK PATRONU MU?**
>
> KÜÇÜK KEMAL TÜRKLER: TURGUT ALAAĞAÇ
>
> Baştemsilci Turgut Alaağaç, sık sık Kemal Türkler ve Mehmet Ertürk'le birlikte Beyoğlunun lüks gece kulüplerinde boy gös - termektedir. Bu, Alibeyköy'deki Belediye Kulübünde de her akşam viski içiyor, etrafına topladığı dalkavuklarına ise şarap ısmarlıyor. Kafayı bulunca da Beyoğlu'nda ya da Aksaray'da gecelemektedir.
>
> Turgut Alaağaç yakınlarda Alibeyköy'de villa gibi bir de ev yaptırmıştır. Oldukça lüks giyinmekte ve devamlı olarak Amerikan sigarası içmektedir. Alibeyköylüler ona Demir Döküm'ün küçük patronu adını takmışlardır.
>
> Turgut Alaağaç bu hayatı sürdürecek parayı nereden bul - maktadır. Bütün işçiler ve Alibeyköy halkı bunu merak etmektedir.
>
> Bu durumda haklı olarak Alibeyköy'de çeşitli söylentiler dolaşıyor. Bunlardan birisi şöyle: Temsilci Fuat Çakar Alibeyköy Belediye Başkanının hemşerisidir. Fuat Çakar'la Turgut Alaağaç Belediye başkanıyla anlaşmışlar, Belediyenin tapusuz arsalarını işçilere satıyorlar. Arsa başına 2-3 bin lira alıp bölüşüyorlar.
>
> Bir söylentide şu: Demir Döküm'deki çete aynı zamanda bir sigara kaçakçılığı şebekesidir. Bunlar Alibeyköy'den bazı "iş a - damları" ile ortak kaçakçılık yapıyorlar.

KİMDİR BÖLÜCÜLER?

Revizyonist çete bir yandan yaptıklarını inkar etmeye çalışıyor, diğer yandan da "Bunlar bölücülük yapıyorlar, bunlar bozguncudurlar. Sendikamızı parçalamaya çalışıyorlar." diyerek işçileri uyutmaya çalışıyorlar.

Bu revizyonist çeteye şunları soralım: Nedir sizin bölücülük dediğiniz? Atılan bu işçiler nasıl bölücülük yaptılar? Rus sosyal-emperyalistlerinin yurdumuzu boyunduruk altına almasına karşı çıkmak, DİSK'i ele geçirerek Sovyet tarafları işçi düşmanı bir teşkilat haline getirmek isteyen Rus işbirlikçilerine karşı çıkmak, DİSK'in gerçekten devrimci bir sendika haline gelmesi için çalışmak bölücülük müdür? İşçi direnişini revizyonist sendika yöneticilerinin kırmasına karşı çıkmak, Seydişehir, Uğurgül ve Profilo gibi işçi mücadelelerinin desteklenmesini istemek, işten atılanlara sendika sahip çıksın demek, sendikayı parçalamak mıdır? Turgut Alaağaç'ı ve Yaşar'ı temsilci seçmeyelim demek bozgunculuk mudur?

Demir Döküm'deki esas bozguncular revizyonistlerdir. İşçiye baskı uygulayan, işçiler arasına ajan şebekesi yerleştiren, devrimci işçileri patrona ihbar eden siz değil misiniz? Bugüne kadar sendika içindeki Rus işbirlikçilerine karşı çıkan, sendikayı eleştiren size karşı çıkan herkesi "Otomobilcidir Türk-İş'in adamıdır" diye susturmaya çalıştınız. Ama artık yüzünüzdeki "devrimci" maskesi düşmüştür. İşçi sınıfı gerçek bölücüleri görmeye başlamıştır. Hiç bir baskı bunu engelleyemez.

DEMİR DÖKÜM İŞÇİLERİ, REVİZYONİSTLERE BOYUN EĞMEYELİM!

Revizyonistler patronla anlaşarak 7 arkadaşımızı işten attırdı. Önümüzdeki günlerde bir posta daha işçi atmaya hazırlanıyorlar. Buna seyirci kalmayalım. Bugün arkadaşını atan yarın seni de atar. Bugün temsilciler patronla anlaşarak işçi attırıyor. Yarın da patron istediği gibi işçi atarsa, bunlar karşı çıkarlar mı?

Bu sendika içinde işçilerin konuşma hakkı yok mudur? Ahmet'i değil de Mehmet'i seçelim demek hakkımız yok mudur? Hangi gazeteyi okuyacağımıza, kimle konuşacağımıza, kime selam vereceğimize Turgut Alaağaç ve etrafındaki dalkavukları mı karar verecek? Revizyonist çetenin baskılarına boyun mu eğeceğiz? Bugün revizyonistlerin baskısına boyun eğmek, Rus sosyal-emperyalizmine boyun eğmek demektir. Revizyonistler daha şimdiden bu kadar baskı yapıyorlar, bir de bunların iktidara geldiğini düşünün.

Mücadele etmeden, baskılarla, işten atılmalarla karşılaşmadan hiç bir hak elde edilemez. Revizyonistlerin baskılarına cesaretle karşı çıkalım. Arkadaşlarımızı işten attırmayalım.

Doğu Avrupa Üzerindeki Sosyal-Emperyalist Enerji Sömürüsü

COMECON ("Karşılıklı İktisadi Yardımlaşma Konseyi") ülkeleri, Demokratik Alman Cumhuriyeti (D. A. C.), Macaristan-Çekoslovakya, Polonya ve Bulgaristan, enerji ihtiyaçlarının yüzde 75 kadarlık kısmını Sovyetler Birliği'nden sağlamaktadır. Bulgaristan'ın petrol ihtiyacının yüzde 80'i, Macaristan'ın ve D. A. C.'nin petrol ihtiyacının yüzde 90'ı D. A. C.'nin tabii gaz ihtiyacının yüzde 100'ü Rusya'dan gelmektedir. Bu ülkelerin Rusya'dan satın aldıkları hammadde, yarı-mamul maddeler ve yakıt tutarı Rusya'dan yaptıkları ithalat toplamının yüzde 50 ila yüzde 70'ini bulmaktadır.

Bu durum söz konusu ülkelerin enerji kaynakları bakımından yoksul olmalarının bir sonucu değildir. Aksine, Doğu Avrupa ülkeleri 1960'lara gelinceye kadar kendi sanayileşme ihtiyaçlarını rahatça karşılamış olan zengin maden kömürü ve linyit yataklarına sahiptirler. Hatta bu ülkelerden bazıları dünyanın geleneksel kömür ihracatçıları arasındadırlar. Bu ülkelerin bağımsız bir çizgi izledikleri takdirde enerji ihtiyaçlarının çok büyük bir kısmını kendi olanakları ile karşılamaları mümkündür. Ne var ki, sosyal-emperyalistler Varşova Paktı ve COMECON çerçevesinde uyguladıkları çeşitli ekonomik, siyasi ve askeri baskılarla bu ülkeleri enerji alanında zorla kendilerine bağımlı hale getirmişlerdir.

Sovyetler Birliği bunu COMECON ülkelerine zorla kabul ettirdiği "Uluslararası işbölümü ve sanayi alanında işbirliği" anlaşmasına dayanarak gerçekleştirmiştir. Bu sayede onlar, bu ülkeleri kömür ocaklarının önemli bir kısmını kapatmaya ve ihtiyaçları olan kömürü Rusya'dan almaya zorlamışlardır. Gene Sovyetler Birliği bu ülkelerin başta uranyum yatakları olmak üzere diğer enerji kaynaklarına el koymuş ve Arap ülkeleriyle bağımsız ilişkiler kurarak ucuz petrol almalarını önlemiştir. Sosyal-emperyalistler bir yandan bunları yaparken öte yandan da kendi enerji dağıtım şebekelerini bu ülkelere sokmuşlar, onların şalter ve musluklarını denetimlerine almışlardır.

Enerji bakımından sosyal-emperyalistlere bağımlılık COMECON ülkelerinin enerji açıklarının 14 yıl gibi kısa bir süre içinde defalarca artmasına ve 30-40 misli büyümesine yol açmıştır. Yani bu ülkeler kendi milli kaynaklarına dayanmak yerine sürekli Rusya'ya muhtaç bir duruma düşmüşlerdir. Nitekim, 1955'de 45 milyon 800 bin rublelik enerji açığı bulunan Macaristan'ın bu açığı 1969'da 218 milyon rubleye ulaşmıştır. Aynı yıl Çekoslovakya 322 milyon D. A. C. 550 milyon, Polonya 210 milyon ruble açık vermişlerdir. 1955'de sadece 10 milyon 800 bin rublelik enerji ithal eden Bulgaristan 1969'da ise 310 milyon ruble enerji açığı vermek durumunda kalmıştır.

Sosyal-emperyalistler Doğu Avrupa ülkelerine sattıkları enerjinin fiyatına defalarca ve keyfi olarak zam yapmışlar, bunun yanında sattıkları miktarı da daima kendi çıkarlarına uygun olarak ayarlamışlar ve sık sık enerji kısıtlamalarına başvurmuşlardır. Rusya, oluşturduğu enerji tekeline dayanarak bu ülkelerin sırtından aşırı kârlar elde etmiştir. Örneğin D. A. C. 1970 yılı başında Sovyetler Birliği'ne 10 milyon ton petrol için bir milyar ikiyüz milyon mark ödemek zorunda bırakılmıştır. Oysa aynı miktar petrolün dünya piyasasındaki değeri o sırada 600 milyon marktı. Sadece bu satışta Rusya'nın elde ettiği aşırı kâr 600 milyon marktır.

Sosyal-emperyalistler kurdukları enerji tekelini diledikleri zaman muslukları kapatarak Doğu Avrupa ülkelerini güç durumda bırakmak ve isteklerine boyun eğdirmek için de kullanmaktadırlar. Onlar kâh kendi üretim sıkıntılarının yükünü bu ülkelerin sırtına yıkmak, kâh özellikle petrolü o sırada ortaya çıkan daha yağlı bir müşteriye satmak için, bu zorbalığa sık sık başvurmaktadırlar. Örneğin Polonya'nın senelik petrol ihtiyacı 24 milyon ton olarak hesaplandığı halde, bu ülke 1974'de sadece 13 milyon ton alabilmiştir. Polonya'nın 1977'den sonra ise ancak 8 milyon ton petrol alabileceği Rusya tarafından kendisine bildirilmiş bulunuyor. Çekoslovakya'nın yaptığı talepler ise, Sovyetler tarafından "dostluğu baltalama faaliyetleri" olarak nitelenmiş ve 1976-80 yılları için düzenlediği ithalat plânı geri çevrilmiştir.

Ama Rusya'nın 1975'e kadarki bütün uygulamaları, 1975'te tezgahladıkları dalavera karşısında hiç kalır. Rusya 1975 yılında Doğu Avrupa'ya sattığı petrolün fiyatını ansızın varil başına 15 rubleden 38 rubleye çıkardı. Zammın oranı yüzde 131'i buluyordu. Üstelik Sovyet yöneticileri, bu fiyatları da her yıl yeniden gözden geçireceklerini ilân etmeyi unutmadılar. Bütün bunlar olup biterken, fiyatların beş yıl süreyle değişmeyeceğine dair yazılı anlaşma da henüz yürürlükteydi. COMECON ülkeleri bu anlaşmayı hatırlatmak isteyince Rusya'nın cevabı şu oldu: "SSCB'nin kendi doğal kaynakları üzerindeki egemenliğine saygı gösterilmelidir!" Bu Brejnev'in ünlü "sınırlı egemenlik doktrininin parlak bir uygulamasıydı. Rusya "benimki benim, seninki de benim" politikası uyguluyordu.

Bu zam yüzünden Macaristan'ın Rusya'ya ödemelerinde bir yıl içinde 120 milyon rublelik net artış oldu. Çekoslovakya 370 milyon rubleyi aşkın zarara uğradı. D. A. C. ise bu zam yüzünden Rusya'ya fazladan bir milyar 700 milyon mark ödemek zorunda kaldı ve sadece 1975 yılı içinde 600 milyon rubleyi aşan bir dış ticaret açığı verdi. Beş Doğu Avrupa ülkesi bu zam yüzünden Rusya'ya toplam bir milyar rubleden fazla para ödemek zorunda kaldılar. Bu, sosyal-emperyalistler için, ihracat değerlerinde hiçbir gerçek artış olmaksızın elde edilmiş bir milyar rublelik bir ticarî kâr, tamamen tekel kârı niteliğinde bir talan demekti.

Ancak sosyal-emperyalistlerin Doğu Avrupa üzerinde önce bir enerji tekeli kurup, daha sonra da bu ülkeleri insafsızca sömürmesi gittikçe artan bir direnmeyi de doğurmaktadır. Özellikle 1975 zamlarından sonra COMECON ülkeleri Rusya'nın engelleme çabalarını göğüsleyerek, Arap ülkeleriyle ikili petrol anlaşmaları imzalamaya yöneliyorlar. Gene aynı zamlardan hemen sonra D. A. C. Kömür ve Elektrik Enerjisi Bakanı Klaus Siebold, linyit üretimini artırma ve kendi sanayileri için en önemli enerji temeli haline getirme kararı aldıklarını açıkladı. Böylece, D. A. C., Sovyetler'in zorlamasıyla 1960'dan beri girdiği, kömürü ikinci plâna düşürme politikasından geri dönüş yolunda ilk adımı attı. Polonya ve Çekoslovakya'da aynı örneği izleme eğilimleri göstermektedir.

MC, Sanayinin Şalterini

YENİ ÇARLARIN TÜRKİYE EKONOM

22 Ekim tarihli Cumhuriyet Gazetesi şu haberi verdi: "Türkiye'nin elektrik enerjisi sorununun giderek bir dar boğaza girdiği, santral yapımlarının geciktiği ve bu nedenle Sovyetler Birliği'nden de enerji almak için girişimlerin sürdürüldüğü bildirilmiştir." Aradan dört gün geçmeden 26 Ekim tarihli gazeteler ise şu haberi veriyordu: "SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEN ELEKTRİK ENERJİSİ ALMAK İÇİN TEMASLARA BAŞLANDI. ... Sovyetler Birliği'nden alınacak enerji konusunun teknik ve ticari yönlerini görüşmek üzere beş kişilik bir Sovyetler Birliği heyeti Ankara'ya gelmiştir. ... Anlaşma olursa gelecek yıl sonu ortak irtibat servise girecektir." 29 Ekim tarihli gazetelerde ise "Sovyetler Birliği'den alınacak enerjinin Türkiye'ye giriş noktaları olarak Kars ve Hopa'nın tespit edildiği" haberi yer alıyordu.

Hatırlanacağı gibi 1975 yılında yapılan bir anlaşma ile Türkiye'nin elektrik sistemi Bulgaristan'a bağlanmıştı. Bulgaristan'ın elektrik sistemi ise Sovyetler Birliği'nin elektrik sistemine bağlıdır. Yani şimdi Kars ve Hopa üzerinden yapılması plânlanan bağlantı, sosyal-emperyalistlerin son bir yıl içinde elektrik sistemimize attıkları ikinci kancayı oluşturmaktadır. Enerji sistemimizi sosyal-emperyalistlere bağımlı hale getiren son gelişmeler üzerine bütün halkımız ve bütün yurtseverler önemle eğilmelidirler.

kurulan bağlantı yurdumuzun sosy
lere ekonomik bakımdan daha da
tirilmesinin yeni bir aşamasını o
Ekonomide meydana gelen dar bo
emperyalistlere avuç açmak, bu
yük dar boğazlara sürüklenmek,
fazla avuç açmak ve daha da büyü
düşmek; İşte 19. yüzyılın ikinci y

YENİ ÇARLARA ELİNİ VEREN KOLUNU KURTARAMAZ

Gazeteler "Türkiye'nin elektrik enerjisi sorununun gittikçe bir dar boğaza girdiğinden"söz etmektedirler. Enerji sistemimizi sosyal-emperyalistlere bağımlı hale getirmek MC iktidarının bu dar boğaza bulduğu çözümdür. Aslında bu çözüm dar boğazları aşmayı sağlamayacak, onun daha da daralmasına yol açacaktır. Nitekim son bir yıllık tecrübe bunu ortaya koymuştur. Türkiye elektrik sistemini Bulgaristan'a bağlarken aldığı enerjiyi gene enerji olarak ödemeyi hayal etmişti. Ancak şimdi görülmektedir ki bu bağlantı Türkiye'yi altından kalkamayacağı ödeme güçlükleriyle karşı karşıya getirmiştir. Ve Bulgaristan bu güçlüklerden yeni bazı imtiyazlar koparmak için yararlanmaya başlamıştır. Nitekim "ilgililer, 1976 yılının ilk yedi ayı içinde satın alınan 161 milyon kilovat-saatlık enerjiyi ödeyemediğimiz için dövizle ödeme yapmak durumunda kaldığımızı bildirmektedirler. Verilen bilgiye göre, Bulgaristan'a, aldığımız enerjinin karşılığını hububat olarak ödemek üzere de teklif yapılmıştır."(Cumhuriyet, 22 Ekim, 1976) 28 Ekim tarihli Hürriyet gazetesi ise, Türkiye'nin Bulgaristan'a ait TIR kamyonlarına ücretsiz gaçiş imtiyazı tanımasının Avrupa nakliyat piyasasını karıştırdığını, Almanya, Avusturya-Hollanda, Danimarka, Fransa, İtalya ve Belçika nakliyat fırmalarının kendi hükümetlerine başvurarak eşitliğin sağlanması konusunda harekete geçilmesini istediklerini yazıyordu. Bir sene gibi çok kısa bir zaman içinde ortaya çıkan bu durum sosyal-emperyalistlerle kurulan iktisadi ilişkilerin yurdumuz üzerindeki emperyalist talanı nasıl ağırlaştırdığını ortaya koymaya yeterlidir.

Bulgaristan'dan alınan enerji Türkiye'nin enerji konusundaki darboğazlarını gidermek bir yana onu sosyal-emperyalistlere daha da muhtaç hale getirmiştir. Şimdi de Rusya'dan tekrar enerji almak zorunda kalınması bunu açıkça ortaya koymaktadır. Görülen gerçek şudur ki şimdi

...Ioskova'ya Teslim Ediyor

...İNE UZANAN PENÇESİNİ KIRALIM!

...peryalist ...ı hale ge- ...ıaktadır. ...sonucu ...daha bü- ...r daha ...ıranlara ...a Türki-

ye'ye Düyunu Umumiye'yi getiren, 1950-70 yılları arasında yurdumuzu ABD emperyalistlerinin mali kuruluşlarına karşı milyarlarca Dolar borçlu duruma sokan; Abdülhamit'ten İttihat-Terakki'ye, Bayar-Menderes'ten Demirel'e kadar uzanan işbirlikçi siyaset budur. Bu işbirlikçi siyaset yurdumuzu şimdi de yeni çarların talan ve sömürüsüne açmaktadır.

RUSYA KANCAYI
SİYASI BAĞIMSIZLIĞIMIZA ATIYOR

Sosyal-emperyalistler enerji sistemimizi hızla ellerine geçirerek ekonomimizi bütünüyle avuçlarına almak istemektedirler. Gerçekten enerji sistemi ekonominin temel unsurudur. Elektrik sistemini bir vucüda can veren kan damarlarına benzetebiliriz. Bu damarları elde tutan bütün vucüdu elde tutabilir. Enerji sisteminin emperyalistlerin eline geçmesi, çeşitli ekonomik yatırımlarla yürütülen sömürü ile kıyaslanamayacak kadar sıkı bir bağımlılığı ifade eder. Bu anlamda diyebiliriz ki, ABD emperyalizmi yurdumuz ekonomisi üzerinde hakim olabilmek için şimdi sosyal-emperyalistlerin elde etmekte oldukları kadar güçlü bir silaha hiçbir zaman sahip olmamışlardır. Bir fabrikayı devletleştirebilirsin, bir borcu ödeyebilirsin veya iptal edebilirsin, fakat enerji sistemini emperyalistlere teslim ettiğin takdirde bütün ekonominin kontrolunu onların eline bırakmış olursun. İşte enerji sistemimizi sosyal-emperyalistlere bağımlı hale getiren MC iktidarı böyle bir ihanet içindedir.

Brejnev revizyonist Sovyet Partisi'nin 25.kongresinde Türkiye konusundaki niyetlerini açıklarken kurulan ekonomik ilişkilerin, siyasi ilişkiler için bir temel yarattığını açıkça belirtmişti. Şimdi enerji sistemimizi bağlayarak bu konuda çok büyük bir adım atmış olmaktadırlar. MC iktidarı ülkemizi sosyal-emperyalistlerin her türlü siyasi baskı ve şantajına imkân verecek bir bağımlılığa sürüklemektedir.

"BARAJLAR KRALI"MI
BREJNEV'İN ENERJİ KOMİSYONCUSU MU?

Aslında yurdumuz hiçbir emperyaliste avuç açmayacak kadar zengin enerji kaynaklarına sahiptir. Ancak bir avuç emperyalist işbirlikçisinin iktidarı elinde tutması bu imkanların kullanılmasına olanak vermemektedir. Kendilerine "Barajlar kralı" gibi isimler takarak böbürlenen Demireller şimdi de elektrik enerjisi için Rus sosyal-emperyalistlerine avuç açmaktadırlar. Onlar kendi işbirlikçi menfaatleri uğruna ülkemizin bağımsızlığını yeni çarların ayakları altına sermekte ve yurdumuzu onların sömürü ve talanına açmaktadırlar.

1960'larda ABD emperyalizminin Petrol kaynaklarımızı yağmalamasına karşı harekete geçen halkımız ve aydınlarımız Rusya'nın enerji ağalığına karşı da susmayacaktır.

Bütün halkımız ve bütün yurtseverler Türkiye ekonomisine yönelen tehlike karşısında sesimizi yükseltelim, sosyal-emperyalistlerin ülkemizin can damarına uzanan kirli ellerini kırmak için birleşelim ve mücadeleye atılalım!

DİZİS

V

Sİ

RUS SOSYAL-EMPERYALİSTLERİNİN İS-DEMİR'DEKİ SÖMÜRÜSÜ

İskenderun Demir-Çelik fabrikalarında çalışmakta olan devrimci bir teknik elemanım. Dergimiz HALKIN SESİ aracılığıyla burada dönen dolapları halkımıza anlatmak istiyorum. Bilindiği gibi bu tesisler Rus sermayesi ve Rus teknisyenleri tarafından kurulmuştur. Halen onlar tarafından yönetilmektedir. Bu tesisin yardımla uzaktan, yakından ilişkisi bulunmayıp, temelinde insafsız ve azgın bir sömürü yatmaktadır.

Halen haddehanelerin yapımı tamamlanmamıştır. Bu yüzden fabrika pik demir üretebilmektedir. Ürettiği demirin bir kısmı işlenmek üzere Karabük Demir Çelik tesislerine gönderilmekte, geri kalanı ise anlaşma gereğince dünya piyasasından düşük bir fiyatla Rusya'ya ihraç edilmektedir. Haddehanenin yapımının gecikmesinin nedeni olarak particilik çekişmeleri ve sık sık müdür değişmesi gösterilmektedir. Hattâ tesisin yapımının geciktirilmesinden dolayı fabrika müdürü, Rus baş temsilci tarafından azarlanmıştır. Aslında haddehanenin gecikmesinin baş sorumlusu Ruslardır. Çünkü tesisin yapımı baştan sona kadar Rus teknisyenlerinin kontrolündedir. Bütün planlar Rus teknisyenler tarafından yapılmaktadır. Onlar fabrika yapımını ve üretimi kendi ihtiyaçlarına göre planlamaktadırlar.

Haddehane ile birlikte üretime geçecek olan beş tane büyük tezgâh halen kendi kaderlerine terkedilmiştir. Bu tezgâhlar büyük ve ağır makina aksamları üretebilecek güçtedirler. Ülkemize toplam maliyetleri 50-60 milyon lira arasındadır. Halen haddehanenin 1977 yılı sonlarında tamamlanabileceği ve bu tezgahların da o zamana kadar çalışmayacağı söylenmektedir. Bu tezgahların üreteceği mallar Türkiye'nin ihtiyaçlarına uygun değildir. Bu tezgahların üreteceği mallar anlaşmalar gereğince Rusya'ya satılacaktır. Böylece Ruslar kendi sanayi ihtiyaçlarının karşılanmasının bedelini de Türkiye'ye ödetmektedirler. Tezgahlar çalışmamakla birlikte verilen krediye dahil olduklarından faizleri işlemektedir. 50-60 milyonluk bir sermaye Türkiye'nin ihtiyaç duymadığı bir alana yatırılmış ve senelerce kullanılmayacak bir durumda tutulmuştur.

Tesisin projeleri Rusçadır. Projeleri takip edebilmek ve Rus teknisyenlerle anlaşabilmek için yüksek maaşlı tercümanlardan oluşan 80-100 kişilik bir tercüme bürosu kurulmuştur; Meydana gelen arızalar Rus teknisyenlerin kontrolünde giderilmektedir. Türk teknisyenler sözde kendi başlarına çalışıyorlar, ama fiiliyatta Rus teknisyenlerin denetimi altındadırlar. Bu yüzden tecrübelerini de geliştirememektedirler.

İşçilerin konut ihtiyaçlarını karşılamak için herhangi bir tedbir alınmamıştır. İşçilere lojman verilmemektedir. Sadece teknik elemanlara ve ustabaşlarına lojman verilmiştir. Fakat lojmanlar henüz tamamlanmadığından ihtiyacı olanlara değil, MSP ve MHP'lilere verilmektedir. Lojman ihtiyaçları öncelikle karşılananlar, Rus teknisyenleridir. Bunların lojman ve yemekhaneleri Türk teknisyenlerinkinden ayrıdır. Yemekleri özel olarak yapılmakta ve bütün masrafları işletme tarafından karşılanmaktadır. Rus baştemsilcinin lojmanı müdür lojmanı tipindedir. Rus teknisyenlerin eğlence yeri ayrıdır. Türkler girememektedirler. Onlar ise istedikleri zaman Türklerin eğlence yerlerine girmektedirler.

Sosyal-emperyalistlerin amacı açıktır: Kendi sanayilerinin ihtiyacı olan ürünlerin bedelini Türkiye'ye ödetmek, ucuz işgücü ve ham madde kaynaklarını kullanmak, kısıtlı olan sanayii yatırımlarını denetim altına almak ve sonuç olarak ülkemizi iktisadî ve siyasi hegemonya altına almak.

Kahrolsun Rus Sosyal-Emperyalistleri!
Rus Teknisyenler Defolun!
Ruslarla Yapılan İkili Anlaşmalar İptal Edilsin!

İskenderun'dan Devrimci Bir Teknik Eleman

GEÇEN HAFTADAN SEÇTİKLERİMİZ

● SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN EN ÇOK SIZDIĞI ÜLKELERDEN BİRİ TÜRKİYE

"Demokrat İzmir" gazetesi, 22 Ekim 1976 tarihli sayısında, Amerika'da yayınlanan "The Christian Science Monitor" gazetesinden aldığı şu haberi manşette verdi: "SOVYETLERİN YARDIM YAPTIĞI ÜLKELER ARASINDA DÖRDÜNCÜYÜZ". Yazıda belirtildiğine göre, SSCB'nin geçen yıl içinde Türkiye'ye verdiği krediler 1 milyar 180 milyon doları (yaklaşık 17 milyar lira) buluyor ve bu "yardım"ın tıpkı "Çarlık Rusyasında olduğu gibi Akdeniz'e inmeyi amaçlayan Sovyetler'in, bir NATO üyesi olan Türkiye'yi olumlu bir şekilde etkileyebilmesi" için verildiğini "Batılı gözlemciler" tesbit ediyorlar. Bu, Türkiye'de ABD'yi ve Amerikancı faşizmi tek hedef sayıp, Rusya'nın karışmayacağı bir "devrim" hayal edenlerin dikkatle incelemesi gereken bir noktadır.

● ÜLKÜ OCAKLARI BAŞKANI 'NIN CİNAYET İTİRAFI

Ülkü Ocakları Başkanı Ali Batman, ölen iki MHP'li komandoya karşılık "iki komünist'in öldürülmesi gerektiğini" söyledi. Böylece faşistler önümüzdeki günlerde işlemeyi planladıkları cinayetleri şimdiden açıklamış olmaktadırlar.

● MHP'LİLER MİLLİ EĞİTİMDEN TEMİZLENİYOR

Milli Eğitim Bakanlığı'ndan 16 MHP'linin atılmasından sonra çeşitli okullarda görevli olarak bulunan 500'e yakın MHP'li, arkadaşları görevlerine iade edilmezse işlerini bırakacaklarını açıkladılar. Böylece MHP ile koalisyonun diğer partileri arasındaki çatışma şiddetlenmiş bulunmaktadır. Bu olay, MC'nin eğitim kurumlarını faşistlerle doldurduğunun yeni bir kanıtıdır.

● MSP VE AP'DE MHP'YE YAKIN UNSURLAR GÜÇ KAYBETTİ

MSP ve AP'nin büyük kongreleri yapıldı. Daha sonra MSP'den istifalar oldu. Bu gelişmelerin, her iki partide MHP'ye yakın unsurların tasfiyesi anlamına geldiği bildirilmektedir.

● PSİKİYATRİ KONGRESİNDE RUSYA'DAKİ İŞKENCELER KINANDI

Psikolog Gündüz Vassaf, 12 Ekim tarihli Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan bir yazısında, 11. Uluslararası Psikoloji Kongresinde Brezilya, Arjantin, Federal Almanya ve Sovyetler Birliği'nde yapılan psikolojik işkenceyi protesto eden bir metnin kabul edilmiş olduğunu, benzeri bir kınamanın 4-8 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da toplanan 12. Ulusal Psikiyatri ve Nöroloji Kongresinde de yapıldığını yazıyor.

● TİP'İN BOŞ TEHDİDİ

"Yankı" dergisinde çıkan incelemede, TİP yöneticilerinin CHP'ye karşı seçime katılma ve oyları bölme tehdidini ileri sürdükleri, böylece CHP'den taviz koparmaya çalıştıkları söyleniyor. Ancak bu tehdidin fazla geçerli olamayacağı anlaşılmaktadır. Zira TİP'in seçimlere katıldığı takdirde aslında çok zayıf olan oy miktarının ortaya çıkacağı ve böylece bütün iddialı konuşmaların ne kadar boş olduğunun herkes tarafından görüleceği bellidir. Bunu da TİP'in istemediği bilinmektedir.

● "PROLETER DİKTASINDAN VAZGEÇEN PARTİLER, DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİNDEN VAZGEÇMİŞTİR"

Abdi İpekçi, Milliyet'de 25 Ekim günkü yazısında Avrupa'daki revizyonist partilerden söz ederken bu partilerin "sistemle bütünleşmiş" olduklarını yazdı. İpekçi, bu revizyonist partiler için "düzeni iktidara gelseler de sürdürme kararı almışlar, bunun için temel ilkelerden biri sayılan 'proleter diktası' ndan vazgeçmişlerdir." demektedir. Abdi İpekçi, böylece revizyonist partilerin artık burjuva partileri haline geldiğinin gerçekçi bir şekilde ortaya koymaktadır. Aynı zamanda İpekçi'nin yazısı düzen değişikliğinin, ancak "proleter diktası" ile mümkün olabileceğini işaret etmesi bakımından, "sosyalist" geçinen bazı aydınların makalelerinden çok daha bilimseldir.

TÜRKİYE İHTİLALCİ İŞÇİ KÖYLÜ PARTİSİ (TİİKP) DAVASI SANIKLARININ CEZALARI ASKERİ YARGITAY TARAFINDAN ONAYLANDI

12 MART "HUKUKUNU" KİMSE MEŞRULAŞTIRAMAZ

Askerî Yargıtay 2. Dairesi, 21 Ekim tarihli kararıyla Türkiye İhtilâlci İşçi Köylü Partisi (TİİKP) davasında yargılanan devrimcilere Ankara Sıkıyönetim 3 No'lu Askerî Mahkemesi tarafından verilen cezaları onaylamıştır. Bilindiği gibi 200'e yakın devrimci ve yurtsever, gizli örgüt kurdukları ve mevcut düzeni değiştirmek üzere faaliyette bulundukları gerekçesiyle Ankara'da Askerî Mahkeme tarafından ağır cezalara çarptırılmışlardı.

Devrimciler duruşmalar sırasında işkenceleri sürekli protesto etmişler, duruşmaların halktan gizli yapıldığını, sıkıyönetim mahkemelerinin faşist diktatörlüğün önceden verdiği kararlara meşruluk kazandırmak için kurulmuş gösteri mahkemeleri olduğunu belirtmişlerdi. Ayrıca devrimciler bütün mahkeme süresince sıkıyönetim mahkemelerinin halkın vicdanında mahkum olduğunu, halkın mücadelesini ezmek üzere kurulan bu mahkemelerin verecekleri kararın hiç bir değer taşımadığını söylemişlerdi. Fikir ve inançlarını mahkeme önünde kararlılıkla savunan devrimciler birçok defa salondan çıkarılmışlar ve bu yüzden haklarında yeni davalar açılmıştı. Devrimcilerin bu mahkemelerde yaptıkları savunmalar ve yürüttükleri mücadelenin belgeleri daha sonra "TİİKP Davası Savunma", "Devrimciler Faşizmi Yargılıyor", "Faşizm Halkın Mücadelesini Durduramaz" ve "TİİKP Belgeleri" adlı kitaplarda yayınlandı. (Aydınlık Yayınları, 1974-1975)

Askerî Yargıtay'ın sıkıyönetim mahkemesinin kararını onaylaması bu kararlara ve faşist diktatörlüğün sözde "hukuku"na meşruluk kazandıramaz. Çünkü sıkıyönetim "hukukunun" ve onun verdiği kararların temelinde işkence, zulüm ve adaletsizlik yatmaktadır. Halkımız bu mahkemeleri ve verdikleri kararları nefretle karşılamıştır.

MADEN-İŞ'İN REVİZYONİST YÖNETİCİLERİ MOTOPAR İŞÇİLERİNE İHANET ETTİ

İşyerimiz olan Motopar Piston fabrikasında yetkili olan, Tek Met-İş sendikasından Maden-İş'e geçme mücadelesinde 16 arkadaşımızın iş akitleri fesh edildi. Maden-İş üyesi Ali Gürel adlı arkadaşımız yaralandı. Patron Erdoğan Demirören Devrimci işçilerin kararlı mücadelesini bozamayacağını anlayınca yeni bir oyun tezgahlamaya koyuldu. Bütün işçilere 21 gün ücretli izin vererek fabrikadan uzaklaştırdı. İşçilerin direnişe geçmesinden sonra patron fabrikaya Fehmi Altınbilek'in komutasında beş cemse jandarma getirtti. Buna rağmen 16 arkadaş direnişe devam ettiler. Direniş haberi Maden-İş 16 bölge başkanına bildirildiği halde direnişin kanunsuz olduğu, ve derhal durdurmamız istendi. Başkan bize sahip çıkmayacağını söyledi. Bu olayda ben DİSK yönetiminin işçi sınıfının mücadelesine nasıl ihanet ettiğini bizzat gördüm.

Ücretli izin süresince Maden-İş yöneticileri sürekli olarak patronla görüştüler ve 21 gün sonra bir şeyler yapacaklarını söyleyerek bizleri oyalayıp durdular. İzin süresinin bitimine bir hafta kala işçiler artık sendikaya kulak asmayarak içerde çalıştırılan 40 kişinin çalışmasını engellemek için kadınlı çocuklu fabrikanın önüne gittiler. İşçilerin isteği, 40 kişinin 21 gün izine rağmen neden çalıştırıldığını, 21 günün sonunda toplu halde çalışan arkadaşlarının işe alınması veya içerde kimsenin çalışmaması idi. Bunlar kabul edilmezse direnişe devam edeceğimizi söyledik. Ancak jandarma dipçiği ile bizleri fabrikadan uzaklaştırıp, fabrikayı sardılar. Sendikadan gelen bir yönetici, dışarda bekleyenlere devrimcileri aralarına sokmamalarını söyleyince küfürle karşılaşmış ve bir kenara çekilmiştir.

Maden-İş 6. Bölge sekreteri Ahmet Tırnak yanımıza gelerek, direnişin kanunsuz olduğunu ve patronla görüşeceklerini söyledi. Aynı günün akşamı işveren işçilerle görüşeceğini söyleyince, işçiler kendi aralarında karar alarak direnişe son verdiler. Akşam işveren izin sonunda herkesin işbaşı yapacağını söyledi. Fakat fabrikaya gittiğimizde, işyerine 500 metre kala jandarmayla karşılaştık. Eve gitmemizi, çıkışlarımızın eve gönderileceğini söylediler. Tüm işçiler sendikaya giderek durumun ne olacağını sorduk. "Bizim yapacağımız bir şey yok" dediler. Kendisinin satılmış olduğunu söyleyince kafama kristal kül tablasını fırlattı. Bunun yapılmasının bir sebebi de benim bilinçli bir işçi olduğumun bilinmesiydi. Bizim için "bunlar Maocudur, bozguncudur, anarşisttir" deyip işçi arkadaşlardan tecrit etmeye çalışıyordu. Ama emeline ulaşamadı. O'nun sahte devrimci yüzünü kendi mücadelemizin sonunda gördük.

Motopar'dan Devrimci Bir İşçi

MADEN-İŞ 4. BÖLGE İŞÇİLERİ SOSYAL-FAŞİSTLERE KARŞI MÜCADELEYİ SONUNA KADAR SÜRDÜRECEKTİR

Maden-İş'in Kemal Türkler, Mehmet Ertürk ve Aydın Meriç önderliğindeki revizyonist yöneticileri işçi sınıfının yükselen mücadelesini bastırabilmek için çeşitli sahtekarlıklar yapıyorlar.

Maden-İş'e bağlı işçiler DGM'lere karşı direniş yaparken revizyonist Halit Erdem ortalıkta gözükmedi. Fakat DİSK yöneticileri işçilerin mücadelesini bastırıp, işçiler işten atılmaya başlayınca Halit Erdem ve onun gibiler ortaya çıktılar. Mücadeleyi sürdürmek isteyen işçileri gene uyutmaya, kandırmaya çalıştılar. Maden-İş'in Kartal'daki 4. Bölgesi en önemli yerlerden biridir ve burada İzmir'dekinden sonra en fazla işçi atılmıştır.

Fakat bu bölgede şu özellikler göze çarpmaktadır: Temsilciliklerinde Halit Erdem'in adamlarının

bulunduğu fabrikalarda mücadele olmadığı için hiç bir işçi atılmamıştır. En çok kıyıma uğrayan yerler ise devrimci mücadeleyi öteden beri sürdüren Presiz, Persan, Jawa, EÇA, Ferro Döküm, Sadosan gibi işyerleridir. Bunlar Halit Erdem'e muhalefet yürüten fabrikalardır.

27 Eylül günü 4. Bölgede işten atılan işçiler ve çeşitli temsilcilerin de katıldığı bir toplantıda Halit Erdem şunları söylemiştir:

"Bundan sonra genel direniş yoktur. Bundan sonra gelişmelere göre tavır alınacaktır. Söz alan işçi temsilcilerinin hepsi işten atılanların geri alınması için topyekun direnişe geçilmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Halit Erdem bunlara "eylemin sona erdiğini"söyleyip toplantıyı kesmiş ve dağıtmıştır.

Revizyonistler işçi sınıfının omuzlarına basa basa yükselmeye uğraşıyorlar. Fakat onların maskeleri düşüyor. Burjuvaziyle kol kola sürdürdükleri "toplumsal ilerleme" politikasının nasıl bir ihanet politikası olduğunu bugün daha geniş işçi çevreleri kavramaktadır. Devrimcilerin görevi, bu ihanet politikasının siyasi muhtevasını ve sosyal-emperyalizmin yurdumuzu ele geçirme planlarının bir parçası olduğunu işçi sınıfına ve bütün halka göstermektir. İşçi sınıfı bu mücadele içinde milli bağımsızlık mücadelesinde de en önde olma bilincini geliştirecek, bu mücadele daha cesur ve yaygın eylemlere dönüşecektir.

Kartal bölgesindeki işçiler artık Halit Erdem'e değil kendi güçlerine güveniyorlar. Girişilen mücadeleler bugün yenilgiyle sonuçlansa bile revizyonizme karşı mücadele yükselerek ilerleyecektir.

İşçi sınıfı mücadeleyi sonuna kadar sürdürmek istiyor. Bugün işten atılan işçilerin bulunduğu fabrikalardaki sloganlar "ya hep, ya hiç" olmaktadır.

Kartal'dan Devrimci Bir İşçi

TUNCELİ'de YAPILAN YÜRÜYÜŞ ve MİTİNGDE MC ve İKİ SÜPER DEVLET PROTESTO EDİLDİ

Tunceli'de proleter devrimciler, "DGM Kapansın Zindanlar Boşalsın" adlı bir yürüyüş ve miting düzenlediler. Militan Gençlik, Halkın Kurtuluşu ve Yurtsever Gençlik taraftarları, proleter devrimcilerin çağrılarına rağmen eyleme katılmadılar. Yürüyüş, Mazgirt Köprüsünden başladı ve 23 kilometre sürdü. Yağışlı havaya ve yolların elverişli olmamasına rağmen yürüyüşe 400 kişi katıldı. Yürüyüşün başlangıcında büyük öğretmen ve önder Mao Zedung yoldaşın anısına iki dakikalık bir saygı duruşu yapıldı. Mücadele andı içildi. Yürüyüş boyunca yol kenarındaki köylerden ve geçen vasıtalardan yiyecek ve bağış toplandı. Birkaç köylü arabalardan inerek yürüyüşçülere katıldı. Yürüyüş coşkun bir mücadele havası içinde geçti. Hep bir ağızdan şu sloganlar bağırıldı: "DGM'ye Hayır", "Zindanlar Boşalsın", "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye","Katil İktidar", "Kahrolsun Faşistler". "Genel Grev Yapılsın, Faşist MC Yıkılsın", "İki Süper Devlet Yıkılacak Elbet", "Kahrolsun Milli Zulüm' ve "Bütün Halklar Kardeştir Amerika Rusya Kalleştir". Ayrıca devrimci bir gencin bestelediği 'Mao Zedung Ölmez" adlı marş söylendi. Marşın sözleri şöyleydi:

Dünya halklarının dostu
Mao Zedung ölmedi, hey
Yürüyün işçiler, köylüler
Mao Zedung ölmedi, hey!

Gazeteler manşet attı
Mao Zedung öldü yazdı
Yürüyün işçiler,köylüler
Mao Zedung ölmedi., hey!

Çin halkının önderi
Halkların öğretmeni
Yürüyün işçiler, köylüler
Mao Zedung ölmedi, hey!

Pankartlarda ise şu yazılar dikkati çekiyordu: "Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesinde Kürt ve Türk Halkları Omuz Omuza", "Öğrenim, Özgürlüğü" ve "Memur Kıyımına Son"

Yürüyüş kolu yol boyunca giderek kalabalıklaştı ve Tunceli'ne girerken 1500 kişiyi buldu. Miting sırasında ise sayı daha da arttı. Mitingde bir işçi, bir köylü, bir köylü kadın ve gençlik adına da bir genç kız konuştu. Elâzığ, Erzincan ve Tunceli'nin kazalarından gelen başarı mesajları okundu.

Mitingde konuşan işçi dünyadaki duruma değindi ve ülkemizdeki mücadelenin bugünkü durumunu anlattı. Köylü konuşmacı köylüler arasındaki bölünmelerin gericilere yaradığını söyledi. Aşiret çekişmelerinin ortadan kaldırılması gereğine değindi ve şöyle dedi:

"Bugün her zamankinden daha fazla birliğe ihtiyacımız var. Bugün milli bağımsızlığımızın düşmanı iki süper devlete ve yine milli bağımsızlığın ve halkın düşmanı MC iktidarı ve Rus uşağı revizyonistlere karşı birleşmeliyiz. Bugünkü mücadelemiz hepimize örnek olmalı. "

Köylü kadın Kürtler üzerindeki milli zulme değindi ve şunları söyledi:

"Kürt halkının üzerindeki milli zulmün kalkması en tutarlı, en kalıcı biçimde ancak iki halkın beraberce omuz omuza iki süper devlete karşı mücadelesi sonucu olacaktır. Düşmanlar ortaktır. Ortak düşmanlara karşı ayrı mücadeleyi savunmak, Kürt halkı ayrı Türk halkı ayrı mücadele versin demek, iki milliyetten halkın güçlerini böler. Dayanışmanın önüne set çeker. "

Gençlik adına konuşan kız arkadaş, gençliğin mücadele geçmişini anlattı ve şöyle dedi:

"Mao Zedung yoldaş gençliğe şöyle sesleniyor: 'Dünya bizim olduğu kadar sizindir de, ama son tahlilde sizindir. Siz gençler tıpkı bir sabah güneşi gibi canlı ve hayat dolusunuz. Ümidimiz sizlerdedir.' "

Miting başarıyla sona erdi.

CEYHAN'da İKİ BİN KİŞİ "NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE" DİYE YÜRÜDÜ

10 Ekim 1976 Pazar günü Ceyhan'da "DGM'ye Hayır Yürüyüşü ve Mitingi" yapıldı. Yürüyüş ve mitinge 2000'in üzerinde yurtsever katıldı. Yürüyüş emekçilerin yoğun olduğu Tuzlugöl Mahallesinden başladı. Tuzlugöllü emekçi kadınların taşıdığı AYDINLIK ve HALKIN SESi imzalı "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" pankartı en önde olmak üzere, "DGM Kapansın Zindanlar Boşalsın," "Yıkılsın Ağalık Topraklar Köylünün" ve daha birçok devrimci pankart bulunuyordu. Yürüyüş ve miting sırasında kitleler hep bir ağızdan devrimci sloganlar haykırdılar.

Miting, daha önce çeşitli mücadelelerde ölen ve son olarak Profilo direnişinde polis tarafından vurularak öldürülen işçi kardeşimiz Yakup Keser için 3 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Tertip komitesindeki bir arkadaşın açış konuşmasından sonra hareketi düzenleyen kuruluşlar olarak Toprak-İş Ceyhan Şubesi, Ceyhan İşçi Birliği Derneği ve YSE-İş Sendikası Ceyhan Bölge Temsilciliği adına konuşmalar yapıldı. Tariş işçisi bir arkadaş Doğu'dan Çukurova'ya gelen tarım işçilerinin sorunlarını dile getiren bir konuşma yaptı. Mitingde bir konuşma yapan AYDINLIK taraftarı bir arkadaş şunları belirtti:

"...İki süper devlet arasındaki rekabet yeni bir dünya savaşının şartlarını olgunlaştırmaktadır. ... İki süper devletin silahlanma yarışı, özellikle de Sovyet sosyal-emperyalizminin silahlı gücünün üstünlüğü, onun yeni ve dinamik bir emperyalist oluşu ondaki savaş arzusunu daha da körüklemektedir. ...Ülkemiz, iki süper devletin hegemonya mücadelesi verdiği ve onlar için son derece iştah açıcı bir bölgedir. ...Milli Demokratik devrimimizin önündeki en büyük engel olan iki süper devlete karşı milli bağımsızlık bayraklarının daha da yükseklere kaldırılması bugün merkezi siyasi görevimizdir."

Sabahtan itibaren polis bütün çevre yolları tutarak Ceyhan dışından mitinge gelenleri geri çevirdi. Miting sırasında ise halkın miting alanına girmesini engellemeye çalışmışlardır. Yine bir polis bir arkadaşın konuşması sırasında otomatik silahla havaya ateş ederek panik yaratıp mitingi dağıtmak istedi. Fakat her türlü saldırıya karşı koyacağımızı söylememiz ve halkın da tepkisini görmeleri üzerine "kaza olduğunu, silahın kendiliğinden ateş aldığını " belirttiler.

Mitingin sonunda iki süper devlete, faşizme ve revizyonizme karşı kanımızın son damlasına kadar savaşacağımıza and içerek dağıldık.

Ceyhan'dan Bir Grup Devrimci

Tasfiyecilerin Döndükleri Kürkçü Dükkanı:

TİP'in Revizyonist Tezleri

Tasfiyeciler yıkıma doğru gittikçe menşevik ve sağcı yüzlerini daha fazla açığa vurmaktadırlar. Böylece yaldızları dökülen tasfiyeciliğin altından TİP oportünizminin eski tezleri bir kere daha ortaya çıkmaktadır. Tasfiyecilerin bir kanadının yayınladığı "Proleter Birlik" adlı teksirde demokratik devrim ve onun özü olan toprak devrimi açıkça reddedilmektedir.

Burada sadece tasfiyecilerin demokratik devrimi ve toprak devrimini reddetmek için yaptıkları bir tahrifata değineceğiz.

"Proleter Birlik" adlı tartışma organında yer alan iki uzunca yazıda tasfiyeciler sağcı menşevik tezlerini ortaya koymaktadırlar. Bunlara göre Türkiye kapitalist bir ülkedir. Demokratik devrimin görevi alt yapıdaki ve üst yapıdaki bazı önemsiz feodal kalıntıların temizlenmesidir. Tasfiyeciler bu tezlerini ispatlayabilmek için Lenin'i ve Rus devrimini de tahrif etmeye çalışmaktadırlar. Onlar, Rusya'daki demokratik devrimi şöyle tanımlıyorlar:

> "Rusya Lenin'in 1890'larda ifade ettiği gibi kapitalist bir ülkedir. Yani Rusya'da kapitalist üretim hakim üretim tarzı haline gelmiştir. Fakat Rusya'da feodal kalıntılar oldukça önemli derecede idi. Üst yapıda ise feodalizmin hakimiyeti sürmekte idi. Fakat Rusya'da kapitalizmin gelişmesi örneğin üst yapı kurumlarıyla -Çarlıkla- bazı çatışmalara giriyordu. Çarlık sistemi kapitalistlerin ihtiyacına cevap verecek bir devlet yapısına sahip değildi. Üretici güçlerle üretim ilişkileri (ya da bunların hukuksal ifadesi olan devletin, çarlığın yapısıyla) çelişkiye düşmüştü. Artık çarlık üretici güçlerin gelişmesinin önünde bir engel, bir ayakbağı durumuna gelmişti. Gündemdeki mesele üst yapının alt yapıya uydurulması, yani çarlığın kaldırılmasıydı." (Proleter Birlik, s. 5)

İşte tasfiyecilerin demokratik devrim anlayışı bundan ibarettir. O zamanki Rusya'nın gündemdeki meselesi üst yapının alt yapıya uydurulması ve sadece Çarlığın kaldırılmasıymış. Yani Çarlığın büyük toprak beyliği gibi, sefil serflik düzeni gibi bir temeli yok ve demokratik devrimin bu temeli ortadan kaldırmak diye bir görevi yok. Ama Lenin böyle söylemiyor:

> "Hükümet büyük toprak mülkiyetine, feodal çarlığın bu maddi temeline elini bile sürmüyor." (Lenin, Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, s. 36)

Lenin, Çarlığın temelinin, alt yapısının büyük toprak mülkiyeti olduğunu açıklamakla yetinmiyor. Aynı zamanda Çarlığı yerle bir edecek olan demokratik devrimin temelinin köylü meselesinin çözümü ve toprak devrimi olduğunu da şöyle açıklıyor:

> "Rusya'da tarım devrimi zorunlu olarak demokratik devrimin bir parçası olacaktır. Bu devrimin içeriği, kırsal alanların yarı-feodal kölelik ilişkilerinden kurtarılması olacaktır." (Lenin, Tarım Sorunları-I, s. 355)

> "1) Tamamlanmamış olan Alman devrimi tamamlanmış bulunan Fransız devriminden, sadece burjuvazinin genel olarak demokrasiye ihanet etmiş olması bakımından değil, ama aynı zamanda özel olarak köylülere ihanet etmiş olmasından farklıdır. 2) Bir özgür köylüler sınıfının yaratılması tamamlanmış demokratik devrimin temelini teşkil eder. (Altını biz çizdik) 3) Bu sınıfın yaratılması feodalitenin ortadan kaldırılmasını, feodal yükümlülüklerin kaldırılmasını kapsar, ama sosyalist devrimi hiç de kapsamaz. ... Bütün bu tezler, somut ulusal özelliklerimize uygun olarak değiştirilip, feodalite yerine serflik düzeni konduğu takdirde 1905 Rusyasına eksiksiz uygulanabilir." (Lenin, İki Taktik, s. 159)

İşte tasfiyecilerin Rus demokratik devriminde ve dolayısıyla ülkemizin demokratik devriminde inkar etmeye ve örtbas etmeye çalıştıkları temel mesele de budur. Onlar, demokratik devrimin temeli olan köylü meselesini ortadan kaldırmakta ve devrimi basit bir üst yapı değişikliği haline getirmektedirler. Böylece TSİP ve TİP revizyonistlerinin "demokratlaşma" ve "demokrasinin sınırlarını genişletme" şeklinde ifade ettikleri revizyonist tezlere varmaktadırlar. Tasfiyeciler, aynı menşevikler gibi sadece çarlığa karşı mücadeleyi belirtmekte ve çarlığa karşı mücadele ile serfliği topraktan silme mücadelesi arasındaki ilişkiyi gözlerden kaçırmaktadırlar. Ama Lenin, bu menşevik görüşlere karşı da yıllar önce şöyle cevap vermişti:

> "İşçilerin partisinin bu ikinci yol için mücadelesi tarım programımızda belirlenmiş ve açıklanmıştır. ... bütün mülk topraklarına el konulmasından söz eden kısımda. Üç yıllık deneyden sonra, bu el koyma mücadelesi ile cumhuriyet mücadelesi arasındaki bağı görmeyen kişiler, belki de hâlâ sadece menşevikler arasında bulunabilir." (Lenin, Kitle İçinde Parti Çalışması, s. 68)

> "Köylülerin tarımsal talepleri nin radikalizmi ile (Toprağın özel mülkiyetinin ilgası) onların siyasal taleplerinin radikalizmi (bir cumhuriyet vb) arasındaki bağıntıyı hâlâ kim görmezlikten gelebilir?" (Lenin, Tarım Sorunları, s. 368)

Menşeviklerin sadık takipçileri görmezlikten gelebilir bunu. Ve onlar sınıf tabiatları gereği bunu tekrar tekrar ileri sürebilirler. İşte tasfiyecilerin yaptığı da bundan ibarettir. Nitekim vardıkları nokta toprak devriminin inkarı, büyük toprak ağalığına karşı köylülerin mücadelesinin inkarı ve sözde "üst yapıda bir devrim", bir "demokratlaşmayı" savunmaktan başka bir şey değildir.

Tasfiyeciler bölücülük bayrağını kaldırdığı zaman onların ileri sürdüğü bütün görüşler TİP oportünizminin maceracılığa bulandırılmış şeklinden başka bir şey değildi. Şimdi onun takipçileri maceracılıktan da "kurtuldular" ve böylece TİP oportünizminin sağcı çehresi bir kere daha apaçık ortaya çıkmış oldu.

İGD, Gençliğin Tek Kitle Örgütü Çalışmalarına Katılamaz!

İzmir'den bir grup arkadaş, İlerici Gençler Derneği taraftarlarının Liseli Öğrenciler Birliği adıyla bir dernek kurmaya çalıştığını belirtiyor ve liseli gençliğin tek kitle örgütü çalışmalarına bunların çağırılmasının doğru olup olmadığını soruyor.

Burada, revizyonistlerle ittifak olamaz siyasetinin somut bir duruma uygulanması söz konusudur. Liseli gençliğin tek kitle örgütü çalışmalarına çağrılacak olanlara karşı tutumumuzu tesbit etmek için, çağrılacak olan derneğin izlediği siyasetin, ne için mücadele verdiğinin, neyi temsil ettiğinin bilinmesi çok önemlidir. Bu açılardan baktığımız zaman herşeyden önce İGD'nin Rus sosyal-emperyalizmine hizmet eden bir siyaset izlediğini görürüz. Bugün sosyal-emperyalist Rusya halkımızın en tehlikeli düşmanıdır. O, aynı zamanda dünya hegemonyası peşinde koşuyor ve yeni bir dünya savaşının esas kaynağını meydana getiriyor. Sosyal-emperyalistler halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin önündeki en büyük engellerden birisidir. Bundan dolayı sosyal-emperyalizmin hizmetinde olan revizyonistlerle hiç bir şekilde ittifak yapılamaz. Yurdumuzu emperyalist Rusya'ya satmak isteyen revizyonistlere karşı gençlik saflarında da kararlı bir mücadele vermeliyiz.

İGD'ler, DİSK, TÖB-DER gibi diğer kitle örgütlerinden tamamen değişik bir yapıdadır. DİSK, TÖB-DER gibi örgütler işçilerin ve öğretmenlerin demokratik mücadelesi sonucunda kurulmuştur. On binlerce işçiyi ve öğretmeni barındırmaktadır. Bu örgütlerin yönetimi sonradan revizyonistler tarafından tepeden inme bir şekilde ve geçici olarak ele geçirilmiştir. Bundan dolayı bu örgütlere karşı izlenecek siyasetler İGD'ye karşı izlenecek siyasetlerden farklıdır. Bu örgütler revizyonistlere bırakılmamalı, bunların yönetimindeki bir avuç revizyonist hedef alınmalıdır. Revizyonizmle ittifak yapmama siyasetinin bu örgütlerdeki uygulanışı böyledir.

İGD'nin durumu DİSK ve TÖB-DER gibi değildir. İGD'lerin gençlikle bir ilgisi yoktur. Gençlik saflarında tutunamayan revizyonistler tarafından gençliğin mücadelesini bölmek ve bastırmak için kurulmuştur. Bunlar, DİSK yönetimindeki sosyal-emperyalizmin beşinci kolu Aydın Meriç-Mehmet Ertürk kliğinin kuklasıdır. Ülkü Ocaklarına benzer bir yapıya sahiptir ve aynı türden görevleri yerine getirmektedir. Ülkü Ocakları Türkeş adına, İGD'li revizyonistler ise Aydın Meriç- Mehmet Ertürk kliği adına gençliğe, işçi sınıfına ve halka saldırıyor. Bu revizyonist klik tarafından mitinglerde, yürüyüşlerde ve sendika toplantılarında fedai olarak kullanılıyor. Bu bakımdan İGD'ler demokratik kitle örgütleri değildir. Ülkü Ocakları ne kadar demokratik kitle örgütüyse, bunlar da o kadar demokratik kitle örgütüdür.

İGD'ler gençliğin tek kitle örgütü çalışmalarına çağrılmamalıdır. Onlara tek kitle örgütü çalışmalarında yer vermek revizyonizmi güçlendirmekten başka bir şeye yaramaz. Bugün revizyonistlerle ittifak yapmak halkımızın en tehlikeli düşmanı olan Yeni Çarlara yardımcı olmak demektir. Revizyonistlerin reklamını yaptığı İGD'nin meşruluğunu hiç bir yerde tanımamalı ve onu her yerde tecrit etmeliyiz. Revizyonistlerin gençlik kitlelerini aldatmalarını engellemeliyiz. Onların peşinden gidenlere gelince, onları uyarmalı ve kazanmaya çalışmalıyız. Eğer bir gençlik derneğinin kuruluş toplantısına çağrılması söz konusu olan örgüt olarak İGD değil de, revizyonizmden etkilenen bir grup gençse, o zaman tutumumuz değişik olmalıdır. Bu gibi gruplar ilkelerden taviz verilmeden toplantılara çağrılabilir. İşte revizyonistlerle ittifak yapmama siyasetinin İGD ile ilgili uygulanışı da budur.

Revizyonistleri kitle örgütlerinden tecrit etmek için somut şartlara göre hareket etmeli ve doğru siyasetler tesbit etmeliyiz. Revizyonistleri bir avuç bırakmak, için gençliğin tabandan birliğini esas almalı, geniş gençlik kitlelerini devrimci kitle örgütlerinde birleştirmeliyiz.

Sosyal-Emperyalistler Kıbrıs'ta Toprak Satın Alma Hakkını Ele Geçirdiler

17 Ekim tarihli gazetelerde yayınlanan bir habere göre Makarios yönetimi Sovyetler Birliği'ne Kıbrıs'da toprak sahibi olma hakkı tanımıştır. Makarios yönetiminin resmî gazetesinde yayınlanarak yürürlüğe giren kararına göre, Sovyetler Birliği hükümeti "tüzel kişiler yasasının ikinci maddesi uyarınca Kıbrıs'da taşınmaz mal sahibi olmak ve bu malı kendi ismine kaydetmek hakkına sahip olan bir tüzel kişi" olarak tanımlanmaktadır.

Bu olay, herşeyden önce Sovyetler Birliği'nin artık bir süper emperyalist ülke haline geldiğinin yeni ve sağlam bir kanıtıdır. Çünkü bilindiği gibi, bugüne kadar dünyanın çeşitli yerlerinde bu gibi imtiyazlara sadece emperyalist devletler sahip olmuşlardır. Bu uluslararası toprak ağalığı, tarih boyunca emperyalist devletlerin dünyaya hükmetmek için stratejik mevkiler ele geçirme politikasının bir parçası olmuştur. Yakın bir tarihe kadar dünyanın çeşitli yerlerinde bu tip imtiyazlara Birleşik Amerika sahipti. Artık Amerika bu gibi imtiyazlarını giderek kaybetmekte onun yerini bu alanda da Sovyetler Birliği doldurmaya çalışmaktadır. Bilindiği gibi Kıbrıs'da böyle bir imtiyaz ABD ve İngiltere'ye aitti. Bu iki devlet, imtiyazlarından yararlanarak Kıbrıs'da önemli bir güce sahip olmuşlardı. Şimdi Kıbrıs halkı, karşısında yeni bir emperyalist devleti, Sovyetler Birliği'ni görmektedir.

Sovyetler Birliği'nin Kıbrıs'da böyle bir imtiyaz elde etmesine imkan hazırlayan olayların gelişimi ilginçtir. Sosyal-emperyalistler, Kıbrıs'da sağladıkları bugünkü nüfuzu herşeyden önce Türkiye'nin Kıbrıs müdahalesinden sonra ve Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs arasındaki çelişmelerin derinleşmesiyle elde etmiştir. Sovyetler Birliği bu çelişmelerin derinleşmesi için elinden geleni yapmıştır. Hatırlanacağı üzere Sovyetler Birliği Türkiye'nin 1974'deki Kıbrıs müdahalesini el altından desteklemiş kendine bağımlı Doğu Avrupa ülkelerinden bazılarını, Türkiye'nin Kıbrıs müdahalesini desteklediklerini resmen ilan etmeye sevketmiştir. Daha sonra kâh Türkiye'ye karşı Kıbrıs'ı ve Yunanistan'ı destekleyen, kâh şartlara göre bunun tam zıddı bir politika uygulayan Sovyetler, çelişmelerden sonuna kadar yararlanmıştır. Bütün bu gelişmeler sonucunda, bugün Türkiye'deki Sovyet nüfuzu gittikçe artmakta, iktisadî ilişkiler gelişmekte, Yunanistan, Sovyetler Birliği'yle yakınlaşmadan söz etmektedir. Kıbrıs'a gelince, söz konusu üç ülkeden en fazla Sovyet nüfuzuna kayan bu ülke olmuştur. 1974 Sonbaharından bu yana Sovyet dergileri sözümona "sosyalist dünyanın" adanın başlıca ticaret ortağı haline geldiğiyle öğünmektedirler. (Soviet Weekly, 2 Kasım 1974) Sosyal-emperyalistler, Kıbrıs'ın hemen bütün tarım ve hafif sanayi ürünlerine el koyarak karşılığında kendi pahalı ve modası geçmiş makina ve donatımlarını veriyor ve Kıbrıs halkını sömürüyor. Larnaka havaalanını genişleten ve pistini uzatan Sovyetler Birliği, şimdi de Lefkoşe'de büyük bir uluslararası havaalanı, Limasol'de ise büyük bir liman yapmaya başlamışlardır. Sosyal-emperyalistlerin kalifiye işçi açığını kapatmak için Doğu Avrupa ülkelerinden işçiler Rusya'ya gönderilirken, bu ülkeler (örneğin Çekoslovakya) kendi boşluklarını doldurmak için Kıbrıs'lı Rum işçileri ucuza çalıştırıyor.

Kıbrıs halkı, adadaki Sovyet nüfuzuna karşı gittikçe artan bir tepki duymaktadırlar. Kıbrıs'daki revizyonistlerin tutumu ise ibret vericidir. AKEL adını taşıyan Kıbrıs revizyonist partisinin yayın organı "Haravgi" gazetesi, Sovyet sosyal-emperyalistlerin Kıbrıs'da toprak sahibi olma hakkını elde etmesini bayram havası içinde yansıtmıştır. "Haravgi", "başkalarının Kıbrıs'ın bağımsızlık, egemenlik ve bütünlüğünü yıkmaya çalıştıkları bir zamanda Sovyetler'in Kıbrıs'a ve onun halkına ve hükümetine dostluk ve destek sağladığı" yalanını ileri sürerek, Moskova'daki efendilerine övgüler düzmektedir. Kıbrıs revizyonistlerinin, sosyal-emperyalistlerin kendi ülkelerinde toprak sahibi olmasını alkışlayacak kadar alçalmaları, revizyonizmin vatan haini karakterini gözler önüne sermektedir. Sovyet yeni burjuvazisinin her sermaye ihracına, her yayılma eylemine, her toprak ilhakına, her saldırganlığına, "yardım", "dostluk" ve "barış" adına övgüler yağdırmak kendi yaşadıkları ülkeyi emperyalistlere açmak için çaba göstermek çeşitli ülkelerdeki revizyonist parti ve örgütlerin değişmeyen görevi haline gelmiştir. AKEL revizyonistleriyle dayanışma içinde olan, ülkemizdeki sahte T"K"P, TİP ve TSİP revizyonistlerinin üstlendikleri görev de budur.

Kıbrıs'daki gelişmelerden çıkan ders şudur. Bugün aralarında geçici anlaşmazlıklar bulunan üç ülke, Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye birleşmeli, sosyal-emperyalizme karşı birlik içinde kararlı bir mücadele vermelidirler. Her üç ülkenin halkları, aralarındaki çatışmaları körükleyen şovenist eğilimlerle komşu ülkelere karşı emperyalistlere sırt dayama ve kapitülasyon verme siyasetleriyle mücadele etmelidirler. Her üç ülkenin halkları ülkelerinde sosyal-emperyalistlerin ajanlığını yapan revizyonistleri tecrit etmeli, ülkelerine uzanan beşinci kolu kırmalıdırlar.

KIBRIS MÜDAHALESİ KİMLERİN ÇIKARI İÇİN GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Vehbi Koç'un Kıbrıs'da iki sigara fabrikası kuracağı açıklandı. Koç, "Adadaki tesisleri çok mükemmel gördüğünü, çalıştırıldığı takdirde büyük döviz geleceğine inandığını" söylemiştir. Söz konusu tesisler, Kıbrıs müdahalesi sırasında ganimet olarak el konulan işyerleridir. Böylece Kıbrıs çıkarmasının kimlerin menfaatleri için gerçekleştirildiği bir kere daha ortaya konmuş olmaktadır.

ROMANYA RADYOSUNUN MAO ZEDUNG'UN ÖLÜMÜ ve ÇİN'le İLİŞKİLER KONUSUNDAKİ YORUMU

"Mao'nun Romen halkının, Romen milletinin kalbinde kök salan hayali, tarihî bir şahsiyetin simasıdır.

"Bu büyük devrimci militanın bütün hayatı ve enerjisi, yeryüzü halkının dörtte birini teşkil eden bir memleketin birleşmesine ve bağımsızlığına kavuşmasına, modern Çin'de sosyalizmin zafere ulaşmasına adanmıştır.

"Emperyalizme karşı yürütülen savaşa büyük bir katkı sağlayan ve uluslar arasında haysiyet ve haklarda eşitlik ilkelerine dayanan ilişkilerin kurulması uğrunda faaliyet gösteren Mao Zedung, Romen halkının samimi dostlarındandı.

"Romenler ile Çinliler arasında iki halkın devrimci geçmişinde derin köklere sahip ilişkilerin mevcut olduğunu hatırlıyoruz. Romen Komünistleri illegal şartlarda faaliyet yürüttükleri yıllardan beri Mao Zedung'un idare ettiği Çin Komünistleri ve devrimcilerinin mücadelesiyle dayanışmalarını ifade etmişlerdir.

"Memleketin 11 eyaletini içine alan 12 bin kilometrelik Uzun Yürüyüş, Romanya'da derin tepkiler uyandırmıştı.

"Romen halkı, memleketimizin faşist hakimiyetinden kurtuluşundan birkaç yıl sonra Çin'deki devrimin zaferini ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin ilanını büyük bir sevinçle selamlamıştır.

"O zamandan beri Romen ve Çin halkı arasındaki ilişkiler, yeni tarihî koşullarda daha sağlam temellere kavuşmuştur.

"1971 yılında Romen-Çin Ortak Bildirisi'nin imzalanması, kardeşçe çok taraflı ilişkilerin gelişmesine yeni bir hız vermiştir.

"Söz konusu belge, ileri sürülen tutumlar ve ilkelerden dolayı, büyük bir uluslararası önem taşımaktadır.

"Romen-Çin ilişkileri yıldan yıla gelişmektedir. Parti planındaki ziyaret teatileri çoğalmaktadır. İki memleket arasındaki ekonomik işbirliği ilişkileri de hissedilir derecede gelişmiştir.

"Yılbaşında imzalanan 1976 ile 1980 devresine ait mal mübadelesi anlaşmasında, geçen beş yıla kıyasla önemli bir artış öngörülmektedir.

"İki halkın birbirlerini daha iyi tanımalarına ve aralarındaki dostluğun kuvvetlenmesine yardım eden, bilimsel ve kültürel işbirliği de devamlı gelişmektedir.

"Romen halkı, Çin halkının Mao Zedung'un ölümünden duyduğu büyük acıyı tamamiyle paylaşmaktadır.

"Romen halkı, halkçı Çin ile dostluğu ve ilişkilerini geliştirmek azmini yeniden belirterek, bunun, memleketlerimizin refahına ve sosyalist toplumun inşası davasına uygun olduğuna ve sosyalizm, barış, özgürlük ve bütün halkların ilerleme özlemlerinin gerçekleşmesine büyük bir katkı sağladığına dair kanısını tekrarlamaktadır.

"Bütün bunlar Başkan Mao Zedung'un bir şiirinde şöyle dile getirilmektedir:

"Cesaret edersen yükseklere tırmanmaya
Hiç bir şey güç gelmez bu dünyada."

Sinhua (Yeni Çin) Haber Ajansı Muhabirinin İstanbul Boğazı Gezisinden İzlenimleri

İstanbul Boğazını Ele Geçirmek Rus Çarlarının Eski Rüyasıdır

Türkiye Cumhuriyeti'nin Batısına düşen İstanbul Boğazına "Karadeniz'in geçidi" de denir. İstanbul'daki Boğaz Köprüsü, Avrupa'yı Asya'ya bağlamaktadır. Köprünün görkemli görünüşü ve Boğaz'ın manzarası çok sayıda turisti cezbeder. Uzunluğu 30 kilometre olan İstanbul Boğazı, Karadeniz'deki gemiler için Akdeniz'e açılan ilk geçittir ve çok önemli bir stratejik noktada bulunmaktadır.

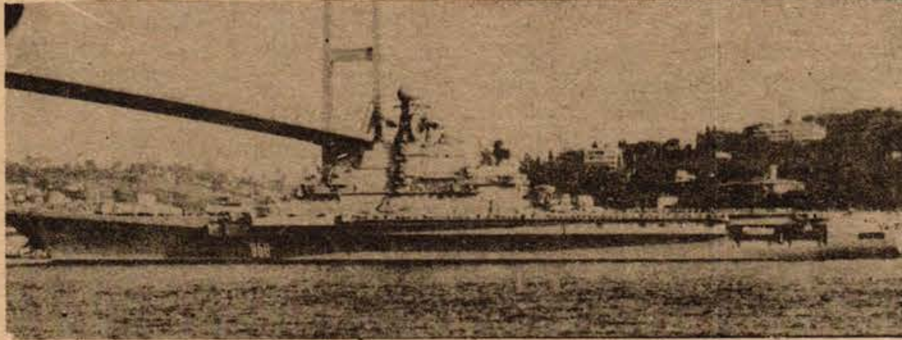
Bizi taşıyan motor hırçın dalgaları yararak kuzeye doğru yol alırken, kül renginde kocaman bir kütle büyük bir gürültüyle bize yaklaşmaya başladı. Bize eşlik eden Türkiyeli dostlarımız onu göstererek şöyle dediler:

"Bu bir Sovyet savaş gemisidir. Bunların motorlarının sesi olağan ticaret gemilerinkinden çok daha yüksektir. Boğazın iki yakasında oturan halk Sovyet savaş gemilerinnefret ediyor."

Son yıllarda Sovyet revizyonistleri tarafından Karadeniz'den Akdeniz'e geçirilen savaş gemilerinin sayısı giderek artmaktadır. Halen Akdeniz'deki Sovyet gemilerinin sayısı aşağı yukarı 70 civarındadır. Son kez 18 Temmuz 1976'da Sovyetler Birliği'nin Kiev adlı ilk uçak gemisi İstanbul Boğazı yolu ile Karadeniz'den Akdeniz'e geçirilmiştir. Boğaz'ın iki yakasında oturan bazı Türkler bu haberi duyunca endişeyle deniz kıyısına gelip Sovyet deniz kuvvetlerinin bu saldırgan eylemini seyretmişlerdir.

İstanbul Boğazının stratejik yerinin çok önemli olmasından dolayı, tarih boyunca emperyalist devletler

> Günün birinde savaş patlayınca, Sovyetler Birliği Boğazı işgal edecektir. İşte bu nedenlerden dolayı, Türkiye devlet adamları, milli savunmanın güçlendirilmesi gerektiğini vurgulayıp durmaktadırlar.

onu kontrol ve işgal etmek maksadıyla Türkiye'ye karşı defalarca saldırgan savaşlar tutuşturdular. Hele Çarlık Rusyası Türkiye halkının egemenliğini birçok defalar hiçe sayarak, İstanbul Boğazı'nın "Rus evinin anahtarı ve Rus sınırlarının kapısı" olduğunu söylerler, Boğazlara bu gözle bakarlardı.

Ocak 1878'de Çarlık ordusu Boğaz sahiline düşen eski başkentin yani bugünkü İstanbul'un civarına kadar sokulmaya muvaffak oldular. Türkiyeli dostlarımız Yeşilköy Havaalanının yakınlarında bazı hendek kalıntılarının gözle görülebildiğini ve bu hendeklerin vaktiyle Rus İmparatorluğunun saldırgan ordusunun tecavüzlerine karşı direnme amacıyla Türkiye ordusu tarafından kazılmış olduğunu bize anlatmışlardır.

Ziyaretimizde Birinci Dünya Savaşı sırasında, Rusya, İngiltere ve Fransa gibi emperyalist ülkelerin Türkiye topraklarını paylaşmaya yönelik bir dizi pazarlıklar yaptıklarını da öğrendik. Bu pazarlıklara göre onlar, savaşı kazandıkları takdirde İstanbul şehri, İstanbul Boğazı ve Çanakkale Boğazı'nın iki yakasında geniş bir toprak şeridi, ayrıca bu iki boğazın arasında bulunan Marmara Denizindeki adalar Rusya topraklarına dahil olacaktı. Buna karşılık, İngiliz ve Fransız savaş gemilerine Boğazlardan serbestçe geçiş hakkı tanınacaktı. Ama 1917'deki Ekim Sosyalist Devrimi'nin zaferinden sonra Lenin, İstanbul şehrinin işgali ile ilgili olarak Çarlar tarafından imzalanan gizli anlaşmaları açıkladı ve bu anlaşmaları iptal etti. Böylece eski Çarlar saldırı hülyaları ile birlikte toprağa gömüldüler. Şimdi, yarım yüzyıl sonra Lenin'e ihanet eden Sovyet revizyonist yönetici kliği gene eski Çarların izini takip ederek Türkiye'nin Boğazlarına ve daha da uzak bölgelere karşı saldırı ve yayılma eylemlerine girişmişlerdir.

Bir gün Türkiyeli dostlarımız bizi Boğazın manzarasını seyretmeye davet ettiler. Boğaz'a geldiğimiz zaman dalgasız deniz pek sakindi. Türkiyeli dostlarımızdan biri bize, Boğazın yüzeyinin çok sakin görünmesine karşılık derinlerde hırçın bir ters akımın saklı bulunduğunu anlattı ve anlamlı bir dille şunları söyledi:

"Boğaz'ın yüzeyinin sakin olduğunu görmekle yetinir ve içindeki girdab ve ters cereyanları görmezsek, bu çok tehlikeli olur. Haliyle, Boğazın kendisinin sakin olduğunu görürken, Kuzey yönünden gelen tehlikeyi dikkate almazsak bu da çok tehlikelidir."

Bütün bu endişelerin bir temeli vardır. Bundan bir süre önce Moskova'da Sovyet Deniz Kuvvetleri Baş Komutanı Gorçkov'un "Devletin Deniz Gücü" adında bir kitabı yayınlandı. Gorçkov, bu kitabında hiç çekinmeden şunları söylemektedir:

"1783'de Çarlık Hükümeti, Deniz Kuvvetlerinin Karadeniz'deki üstünlüğünden yararlanarak hiç savaşmadan Kıbrıs'ı ilhak edip Rusya topraklarına dahil etmişti. 1830'da ise, hiç bir taviz vermeden Türkiye ile anlaşarak kendi lehine bir savunma ittifakı kurmuştu. Barış dönemindeki şartlarda Rus Çarları, amaçladıkları Karadeniz'den Akdeniz'e serbest geçiş hedefine erişmişlerdir."

Gorçkov'un itirafı çok sayıda savaş gemilerini Karadeniz'den Akdeniz'e durmadan aktarmakta olan Sovyet Yeni Çarlarının canice amaçlarını en iyi bir şekilde açığa vurmaktadır.

Türkiye gazetelerine göre Türkiye'de herkes, Sovyetler Birliği'nin denizlerdeki yayılmacı eylemlerinden büyük kaygı ve endişe duymaktadırlar. Günün birinde savaş patlayınca, Sovyetler Birliği Boğazı işgal edecektir. İşte bu nedenlerden dolayı, Türkiye devlet adamları, milli savunmanın güçlendirilmesi gerektiğini vurgulayıp durmaktadırlar. İçinde bulunduğumuz yılın başlarında Türkiye Savunma Bakanı Ferit Melen, Millet Meclisinde Savunma Bütçesi üzerinde tartışmalar yapılırken şunları açıklamıştır:

"Büyük bir denizci ülke haline gelmekte olan Sovyetler Birliği, Akdeniz ve Karadeniz'de muazzam deniz gücüne sahiptir. Bunun sonucu olarak yeni bir durum ortaya çıkmaktadır."

Ferit Melen daha sonra, "kendi güvenliği için Türkiye'nin her şeyden önce kendi gücüne dayanması gerektiğini" önemle açıklamıştır.

Geçenlerde Türkiye Silahlı Kuvvetleri, Boğazların savunmasını Türkiye Silahlı Kuvvetleri Genel Kurmay Başkanlığının dolaysız yönetimi altında bulundurmak kararını almıştır.

Ziyaretimizi bitirip İstanbul'dan ayrılırken, Türkiyeli dostlarımız Boğaz sahilinin kenarında bizimle el sıkışmış ve bizi uğurlarken; "Türkiye halkının Boğazları koruma mücadelesinde kazandığı yeni zaferleri görmeniz için, bir kere daha İstanbul Boğazına ziyarete gelmenizi istiyoruz" demişlerdir.

NATO MANEVRALARI ÜZERİNE REVİZYONİST YAYGARA

15 Ekim tarihli günlük gazetelerde yer alan THA-TASS kaynaklı bir habere göre, Sovyetler Birliği Türkiye'de yapılan manevraları kınadı. Sovyet yöneticileri bu manevralarda "SSCB'nin hayalî düşman olarak ele alınmasını" hoş karşılamadıklarını söylediler. Aynı günlerde Brejnev, Sovyetler Birliği'nin hiç bir ülkeye askerî tehdit ve baskı uygulamadığını iddia etti. Bazı Sovyet yetkilileri, NATO manevralarını "Sovyetlere yönelmiş bir tehdit" ve "ABD'nin NATO üyesi ülkeler üzerinde kurduğu baskının bir unsuru" olarak değerlendirmişlerdir. Sosyal-emperyalistler, bütün bu iddialarıyla kendilerinin Türkiye'ye ve diğer Avrupa ülkelerine yönelttikleri tehdidi gözlerden gizlemek istiyorlar. 1968'de Çekoslovakya'yı ve 1975'de Angola'yı işgal eden, gerektiğinde her yerde benzeri müdahalelerde bulunabileceklerini açıkça söyleyen ve silahlı kuvvetlerini 'NATO' nunkinden üç misli güçlü bir düzeye çıkaran Sovyet yöneticilerinin kendilerini sözümona savunma, başkalarını saldırı durumunda göstermesi sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Türkiye hükümetinin manevralarla ilgili olarak koparılan bu yaygaraya hiç bir ses çıkarmaması da dikkat çekicidir. Bazı ilerici ve devrimci bilinenlerin de paylaştığı "Rus sosyal-emperyalizmini tehlike saymama tutumu" aslında bu süper devlet karşısındaki teslimiyetçiliği ifade etmektedir.